

GIỌT SỮA ĐẤT

Phương Triều

Giọt Sữa Đất
thơ Phương Triều
Lê Huỳnh xuất bản
năm 2002

*cho Hương Nguyễn
và các con:
Lê Huỳnh Thúy, Lê Huỳnh Trân, Lê Huỳnh Huy
Lê Huỳnh Như, Lê Huỳnh Quyên*

Giọt sữa đất

Thương giọt phù sa như là sữa đất
Đêm quê nghèo mưa trắng lạnh Tiền giang...
Em thả tóc hương lài thơm gói mộng
Búp tay mềm với gọi giấc mơ tan...

Mùa ốc gạo anh còn đi xúc tép
Chiều Tân Hưng ngõ bướm rợp hoa vàng
Mai họp chợ Nha Mân xuống ghé sớm
Em buổi chiều Rạch Rắn đợi anh sang!

Mấy nhỏ bạn miệt Nàng Hai, Xóm Củi
Dặn mua dùm xoài tượng với dưa gan
Anh hái mận ra Cái Tàu đổi rẻ

Thêm chực xoài cát ngọt cúng trên trang!

Van vái được cưới em ngày mới lớn
Hạnh phúc đơm đầy hoa lá bình an
Đâu biết được mộng đau vùi giấc bướm
Nha Mân buồn Rạch Rắn đã sang ngang!

Đêm trở lại ngậm ngùi trăng cổ thổ
Bóng hình xưa bèo bọt giấc mơ tàn...

Tìm nhau

*Ta bỗng nhận ra ta cùng lý lịch
Cần một lần chung một trái oan khiên.*

Rồi một ngày kia sẽ gặp nhau
Dẫu thân oằn nặng nỗi niềm đau!
Tỉ như đã hẹn cùng mưa gió
Địa chỉ nhà không cứ chỗ nào!

Dò theo chút bụi tim thương nhớ
Bảy sắc cầu qua chợt trắng phau!
Ta từ trong đất về trong đất
Rồi gặp ngoài kia chỗ nhớ nhau!

Xanh như bích thủy về sông lớn
Trắng tợ đời không biết đổi màu!
Áo quần đâu mặc thành khôn lớn
Mà hóa thân vào cuộc đổi trao!

Hẹn gặp nhau không ngoài chỗ nhớ
Chỗ nào nhớ được nhớ tìm nhau!...

Tóc

Con sáo thuộc lòng những lời chào khách
Cặp mắt nhìn đời không ra bi kịch
Đợi miếng ăn buồn mỗi ngày một ít
Con sáo luôn mồm không vì vui thích!

Con nhộng ngủ hoài trong đời kén buồn
Con nhộng chồi từ cả lá dâu non
Con nhộng cần chi miếng mát miếng còn
Ta như con nhộng ngậm cứng bồ hòn!

Em mua gương lược chải mòn tóc thưa
Tóc anh rụng hết chỉ còn sọ dừa
Thân thể mốc meo da rỗng da rần
Gấu ó hơn thua, được nước đổ thừa...

Anh tạt cà lăm vẫn còn tập hát
Em lấy chồng giàu mỗi ngày phát đạt
Người cấy đồng khô mùa màng thất bát
Ăn đỡ rau trời mặt mày hốc hác!

Con ngựa quay về máng cỏ rom khô
Gặm nhấm tàn phai con giận hồ đồ
Chợt nghe bên đường tiếng trẻ bi xô
Còn có con người hay ta hư vô?

Mắt mắt

Ông lão ngồi yên giữa trời sương lạnh
Nhìn chiếc xe thùng kéo mồi trong đêm
Ánh trăng bọt bèo vỡ trên mái rạ
Nghe vọng từ xa như tiếng lục huyền...

Con đường trải đá trời mưa thành sông
Túm mạ cong lưng hằm hui cánh đồng
Đêm cùng lau sậy sắp hàng thi lễ
Chào ông làm Trời, sao chưa hừng đông?

Ông lão đưa tay vuốt chòm râu bạc
Bàn tay khô đầy những lần theo đen
Những vết dao đời cày sâu trên trán
Ông lão gượng cười che nỗi buồn riêng.

Buổi chiều con sông cuộn bùn đục nước
Bao người mê mãi nhìn đám lục bình
Ba hôn bảy vĩa vật vờ trôi nổi
Tính tuổi một đời thua tuổi điêu linh!

Ông lão băng khuâng nhìn ly rượu cạn
Tiếng vạc băng quơ kêu giữa đêm dài
Viên đá vụn mình chạm vào cửa tử
Người hệt tâm tay viên đá lăn hoài!

Bến vắng muôn chiều tường thân hóa thạch
Bao năm rêu mốc trong cối ù lì
Còn chút tư riêng bao giờ nghĩ tới

Tên họ một đời chùng như quên đi!

Ông lão gặp mình con ho khúc khắc...
Con phố đèn vàng ngủ trong thất lạc
Ông lão chợt cười, không thấy hàm răng
Vũ khí sinh tồn lại đành mắt mắt!...

Cho nhau

Bởi không về chỗ chưa đi
Nên chỉ chỗ tới có khi chưa về!
Mất nhà ngủ lộn giấc quê
Chùng thức tưởng gặp con mê hồi nào!...

Cho nhau không để cất vào
Lấy ra như thể chưa trao tay người!
Khóc lâu nên miệng cố cười
Lẽ đâu vui cũng khóc chơi gượng buồn!...

Lúc lắc

Xe lúc lắc qua chiều Mỹ Thuận
Giỏ trâu khô má đựng thêm buồn
Tuổi già da thịt héo hon
Trái thân xuôi ngược đoạn đường trần ai!

Khăn má quệt cổ trâu chưa giặt
Chuyến xe chiều lúc lắc qua sông
Nước ơi, thiên hạ mấy giòng
Mà trong bách tính bao lòng đổi thay?

Nào cóc ôi ô-môi chum ruột
Tiếng rao buồn nảo nuốt chiều vui
Nè con, vào cuộc rong chơi
Nhân nào chín rụng một đời lữ thom?

Xe lúc lắc qua đò Mỹ Thuận
Chiều Tiền giang gió dựng buồm xa
Từ con thất lạc quê nhà,
Tuyết sương rụng xuống tóc già, con ơi!...

Sông già

Con sông già chảy xuống một làng quen
Người-cổ-tích đứng chờ chim-bặt-bóng
Nghe kéo kẹt nhịp buồn trên vũng lạnh
Mẹ già nghiêng dáng nhỏ những chiều đen

Mây lại tiếp vào cõi mưa mù mịt
Đội bao đời cho mát một đời điên
Người hí hửng xoay mình lui vạn cổ
Vọng lên ngàn hú gọi bóng rừng thiêng!

Núi nghe được những loài voi với vượn
Gọi tìm nhau than thở mắt bình yên
Cây bật gốc, rễ nhả đùn nghiệp chướng
Người đi qua vấp lại nợ tiền duyên!

Em bật khóc, lệ tuôn dài ướt mặt
Vết thương này đau chẳng những đau riêng
Cha với mẹ, vợ chồng, con thất lạc...
Gọi tìm nhau trốn chạy khói trăm miền!

Bao ngõ hẹp cứ đâm đầu với biển
Da thịt nào đùa giỡn sóng thôi miên
Con chớp giựt soi đời trên ngõ tối
Lại đùn nhau cho gió cắt mưa nghiền!

Đêm kéo kẹt kéo hoài con khốn lụy
Con sông già ngủ lại giấc cô miên
Có phải đời sông chẳng bao giờ biết thức
Để một lần cuộn chảy hết oan khiên?

Rải phẩn

Mưa còn chút giọt chưa rơi
Nắm che dù ngủ đợi thời mọc thêm!
Cạn tình vô sự rút êm
Sa cơ ngày lọt bầy đêm cũng vờ!

Ta vậy em thiệt nhớ chưa?
Liều thêm mạng cỏ cho bừa ê răng!
Vạch lưng rửa đóm nhục nhằn
Gió đâu nán lại cho bằng mưa đi!

Phim dài tài tử lâm ly
Trách ai rải phẩn cho li mặt nhau!...

Ngón cụt

Người trở về từ nơi đã quên
Người ngóng trăng xưa không mọc lên
Dòng sông rêu kín đen bờ bãi
Tìm kiếm vô phương một bóng thuyền!

Vóc liễu oằn nghiêng từng vạt gió
Tóc khô vàng cháy hạn kinh niên
Xòe thêm ngón cụt vào kim chi
Mà vá đời chung rách rưới riêng!

Người gọi người không nhớ họ tên
Hồn trôi vào ngõ gió mưa lên
Chút chi mừng tượng còn không chắc
Giọt máu bầm đen chỗ tấp nguyên!

Đời vôi vàng sao những biến thiên
Chợt sanh khắc cũng một hồn điên
Thúc nhau rời khỏi đời kim mộc
Thành lửa chìm trong nước khởi nguyên!

Nên từ lần quấn về quanh quất
Mà trắng như hồn trắng vạn niên...

Chưa từng

Bởi chưa từng thấy nên không thấy
Những nét buồn trên mắt trẻ thơ
Bởi chưa từng gặp nên không gặp
Những khách qua sông lúc cuối giờ!

Gạo ngon ăn tới mòn tri kỷ
Mà trở tay như chuyện bất ngờ
Miếng nhai ghim cứng đời trong miệng
Sao tiếng kim băng lại ngân ngờ?

Có phải cho nhau nhiều quá đổi
Nên không còn được chút đơn sơ?
A ha!... Chơi ké mà thua bộn
Đời đỏ đen sao một nước cờ?

Kẻ lặn lưng đầy đi cửa hậu
Người dao kẻ thót đứng bờ vơ!

Tái sinh mai một thành con ốc
Năm đếm bao nhiêu nước vỗ bờ!...

Chưa chừa

Người ngồi dậy trên nỗi buồn chưa đứng
Kẻ nằm dài sừng sững bóng muôn xưa
Trời thiên thu đây bão lại dư mưa
Chút đất lạnh vẫn rạc rày năm tháng...

Tiếng du tử hát rung hồn biển lặng
Lá mây vàng xòe nhọn móng gom trưa
Đời nhỏ lại góc riêng buồn tay trắng
Nên bắt đầu từ một có hơn chưa!

Giương cánh mỏng bướm bay vào mặt ảo
Tìm dư hương bèo bọt chút hoa thừa
Thân thể đó đâu muôn lần áo xống
Cũng là ve - ve mộng ép sâu xưa...

Dẫn Thu muộn theo Hè chơi cút bắt
Tươi hồn khô bùng nở nụ dây dưa
Đeo lục lạc lắc chơi chiều gió bão
Cũng là ta ngờ nghệch thói chưa chừa!

Nghỉ chơi

*Như hạt muối không tan vào nước mặn
Nên toàn thân bầm tím vết gian nan!*

Mới ngồi lại tưởng đứng lâu
Tới chùng đứng được tưởng đâu vẫn ngồi!
Cận kề lòng vẫn lẻ đôi
Chùng xa lảng lác bồi hồi nhớ thương!

Hạ về trăng lạnh trong sương
Người đi qua ngõ nghịch thường gặp nhau!
Cổ nhân xa lạ tiếng chào
Chia tay bữa trước bữa sau lạnh lùng!

Không cùng vẫn cứ chơi chung
Đời chung khác mộng nên cùng nghỉ chơi!...

Học mót

Dọn mâm thiếu cặp đũa mời
Nhìn cơm đãi khách ngồi chơi bàn thần!
Nghĩ rằng tứ cố vô thân
Có chút lai vãng đỡ phần quạnh hiu!

Khách no nói được đủ điều
Ta ngồi học mót được nhiều chuyện khôn!

Tinh khôi

Nỗi đau phỏng vết lửa
Cháy vụn mảnh tim người
Nghe còi hồn tôi tả
Trong trắng đời không tôi!

Ta thành vô sinh lạ
Không biết khóc không cười
Chưa thấy còn đã mất
Không có đời buồn vui!

Đêm lụn đèn leo lét
Ngày thấp thỏm mây trôi
Bóng trắng hò hẹn cũ
Biền biệt còi xa xôi...

Nỗi đau không còn thấy
Nỗi vui không có lời
Bốn phương ràn rụa gió
Trắng nguyên đời tinh khôi!...

Tiếng hát hoa

Viên đá xưa quay về đô thị
Làm trụ đìu hiu ngóng núi xa
Che đêm không kín hồn chim ngủ
Nghe lạc vườn hoang tiếng hát hoa...

Thấy lá bay theo đời vội vã
Chân người mê mải lạc lia qua...
Kể chi ngày khói và đêm lửa
Từ những thù vợ oán chạ ra!...

Tùng nhọt vỡ trên từng mặt ngọc
Mắt khô vàng ứa lệ sương sa...
Nhân danh khốn khổ mà than khóc
Sao lại cười như nhọt nứt da?

May vá tùy theo ni tắc mượn
Ruột người mang sẵn họ tên ta!
Nên vui vì tưởng đời vui thiệt
Lòng ngậm ngùi đâu tiện nói ra!...

Bề bộn

Kể từ chỗ đó kể đi
Kể như không có chút gì kể thêm!
Hụt ngày còn gỡ gạc đêm
Chậm chân trưa bước qua thêm hoàng hôn!

Cây đầu mọc nhánh bồn chồn
Em nhiều tuổi đó lớn khôn hồi nào?
Tới vậy còn hỏi vậy sao?
Đau thương từ chỗ thương đau chỗ về!

Chỗ đi gánh lại bộn bề
Bao nhiêu bề bộn lại về gánh đi!...

Nhớ lại

Không phải đâu em những lần chợt nhớ
Không hẳn vì ta gặp lại ta xưa
Bởi nhiều khi ta còn chẳng nhớ
Chuyện vừa nghe đầu chi mới ban trưa!

Như vậy đó dẫu đời không chắc vậy
Nên thật tình dầu mặt mũi khó ưa!
Nhưng nghĩ lại nhiều khi không hiểu được
Ta đã buồn nhưng buồn đã nguôi chưa?

Trong tưởng niệm bao nhiêu là tưởng nhớ
Cạnh đời quên còn nỗi nhớ dây dưa
Không phải đâu em những lần chợt nhớ
Đã vì nhau dư mấy cũng đâu thừa!

Chớ tự hỏi lòng riêng còn đủ nhớ
Ta thật tình nhớ lại đã quên chưa?

Canh bầu

Mắm người chắm đọt lang ta
Mèng ơi sao mặn miếng và hằm hiu!
Chén cơm gạo nát lưng chiều
Còn ai so đũa gấp điều hư vô?

Canh bầu lạt nước nửa tô
Bóng con tép lặng mơ hồ đáy quên!
Cho nhau chút nghĩa đáp đền
Mai đi tội vạ mình ên cuối trời!

Bạn già giở lại cuộc chơi
Bàng quan ngàn tiếng vạ lời thị phi!
Cứ như sanh nở ra gì
Đặt tên con lại có khi lộn hôn!

Sương xa sương xáo bồn chồn
Người xưa vác nặng túi khôn đâu rồi?
Cái mà tôi tưởng... tại tôi?

Ré

Vào trong gang tấc không còn thấy
Những vết chàm lan tới mặt hoa
Tiếng sói đêm hoang gào đá lạnh
Hình như trăng mới tạt qua nhà!

Theo lũ mây chơi đời huyền mộng
Chuốc đầy ly rượu nhớ Thu ca
Xem chừng ẩn hiện hồn Thu khuất
Bao mắt tình thân khóc thật thà?

Lại báo cho nhau ngày đã rụi
Đau lòng vỡ bụng ré ha ha!
Ai treo đầu mối vào vô tận
Mà đứt từ râu nói ruột rà?

Còn nói hoài chi câu ví dụ
Xin dùm gỡ mặt chữ sâu xa
Trót quên còn nghĩa là không nhớ
Đời hiếm gì cây không thể hoa!...

Cửa mộng

Mộng nguyên xói lại bản thân
Nửa bên mắt hột nửa phần mắt mây!
Ra từ cửa mộng chưa xây
Thái Sơn rớt hột đá gầy giữa mâm!

Hỏi trăng còn hẹn đêm rằm?
Hay trong vây khỏn mù tằm ngõ buồn?
Khều tay khởi động hí trường
Có sông lũ lượt có đường kẹt xe!

Bòm ngồi phát ghét xạo ke
Thấy người bung đĩa lè phê nhập môn!...

Cửa cái

Tường như không tường có gì
Tường đâu nhớ lại chỗ tùy nghi quên!
Đặt đời cửa cái tường hên
Tường không đến đời mà nên nỗi này!

Tường vừa hốt được hai tay
Tường xô vào cuộc mong ngày ngóng đêm!
Tường đây còn vớt được thêm
Tường đâu tĩnh lặng là êm ấm buồn!

Nặn tròn méo cỡ y khuôn
Lục lâm hiệp sĩ diễn tuồng giống nhau!
Tường đâu đâu có thể nào
Dè đâu bởi vậy mà đau thế này!...

Qua

Bậu buồn trách qua không qua
Chùng qua bậu hỏi sao qua qua hoài?
Qua đành qua lại lai rai
Bậu buồn lại trách: mấy ngày mới qua!

Sáng chiều qua lại phải qua
Bậu hỏi bộ rảnh sao qua lại hoài?

Đặt ké

Phập phồng mỗi bận ló ra
Từ hang bắt trắc từ nhà bắt an
Cắt râu ra về ngang tàng
Hay thêm râu để nghiêm trang đứng ngồi?

Ngập ngừng vào lại cuộc chơi
Rắp mang thân thể một đời bán rao?
Ve chai đồng nát hỏi chào
Những mặt nhân nghĩa hao hao ác thần!

Xôn xao vào cuộc phong trần
Kịp không, hốt lại những phần đã quên?
Tới rồi làm cái lấy hên
Hay còn đặt ké tuổi tên lèo tèo?

Thuộc

Ồ mộng đợi đêm về áp lại
Nở đầy con, dán nhãn chiêm bao
Mùa Thu Trời gặt hơi nhiều lá
Chừa lại thiên thanh một góc nào?

Lặng tử neo thuyền đêm lặng gió
Ai đem đờn khảy rách hầu bao
Hỏi sông xưa có còn thương tổn
Hỏi núi lành chưa vết chặt đau?

Có mưa làm tóc che bờ bãi
Nhà cũ vườn xưa ai bán rao?
Lẫn lộn vàng thau người đổi chỗ
Nghe hồn đá sỏi cũng xôn xao!

Từ đó lao nhao mùa kịch nghệ
Ngày tăng cường kếp tối thêm đào
Cải lương không hát câu mùi mẫn
Sân khấu nhiều vai giỏi thét gào!

Người xem thuộc trước từng vai diễn
Khán giả buồn hiu ngó mặt nhau
Kèn trống có vui đời mỗi mệ
Kịch cười sao dậy tiếng thương đau?

Niên học mới

Khi biết được những điều chưa được biết
Ta vỗ về cơn mộng cũ chưa xưa!
Thấy tận mặt bướm còn nguyên thi thể
Đời lãng quên dư một nhớ nhung thừa!

Đâu rớt lại nỗi buồn không kết cuộc
Ta như vậy em thấy được hay chưa?
Con chót nhỏ vượt sông vào biển lớn
Nào sá gì muôn sóng bủa vây dưa!

Đêm ngược mặt thấy hoa cười giữa tối
Đàn nguyên dây sao đứt rụng âm thừa
Lại thức dậy cho một đời chưa ngủ
Mắt xoe tròn soi mộng giấc say sưa!

Thấy tên tuổi ghi vào niên học mới
Làm học trò quét bụi giảng đường xưa...
Bao kỷ niệm hồn nhiên chùng quá đổi
Trong nghẹn cười rất mặt vỗ tay mưa...

Đơm đặt

Cho đi lấy lại bao giờ?
Nhân duyên trụi lủi tóc tơ hồi nào?
Lụn tim dầu vậy cũng hao
Mèng ơi, thốt gỡ nhằm dao mới kỳ!

Cũng Tèo đơm đặt thị phi
Con sông cạn nước lổi nghi với mưa (!)
Vui giờ thành tội khi xưa?
Buồn nay đâu lẽ đồ thừa xưa vui?

Cố nhân ắt hẳn ngậm ngùi
Cớ sao tái ngộ chẳng vui chút nào?
Nên buồn từ chỗ chưa đau
Hay đau từ một chỗ nào buồn hơn?

Hồng chùng...

"Hồng chùng... huỳnh huỳnh em qua!"
Tính ra thì đã... hai, ba "hồng chùng"!

Mới hỏi... sao lại vậy, cung?
Biết đâu "qua" cũng...
hồng chừng hồng xong!

Thuốc chi đo được tác lòng?
Con gái nói có nói không... hồng chừng!
Nói vậy phải vậy không, cung?
Nói qua mà cũng... hồng chừng hồng qua!...

Lọt trông

Cá con ăn móng chân cầu
Buổi chiều con gái gọi đầu bên sông
Tàu đi... ì ạch ghe dòng
Những con mắt gỗ đứng trông ngó em!

Chuồn chuồn đội nắng tới xem
Nghe hai bờ: hên chếp thêm vu vơ...
Em ngồi vạt áo thờ ơ
Con chim bói cá lơ đờ mê ly...

Em ơi, khép lại chỗ gì
Kéo trăm con mắt tình si... lọt trông!...

Muôn một

Không gặp nên không thành nỗi nhớ
Hay không đành nhớ nỗi chưa quên?
Ta chia tay với bao lần hẹn
Mà hẹn nào xa lúc cạnh bên?

Cho vực đong đầy khao khát mộng
Ru hồn hoa lá gió trăng lên?
Ta cho nhau có còn muôn một
Trong tận tình ơn đáp nghĩa đền?

Như cõi sơ hoang hồn mọc cỏ
Dấu tay đời ngắt giọt khai nguyên?
Nên xanh ngắt một trời hy vọng
Sao ngửa cuồng trên dấu tạt nguyên?

Nên lại mon men vào tĩnh động
Nghe chum hoa hát nhạc huyền thiên...
Gió xao chiều thiếp trên vòm lá

Giọt nắng đìu hiu dột xuống hiên...

Khuya lơ...

Ngoéo tay nhau tưởng thiệt thà
Xòe tay lột kẻ hóa ra chẳng còn!
Choàng tay khoác ngực hao mòn
Hai con mắt lạnh thức tròn năm canh!

Chút dầu đủ thắp tim xanh
Hay thêm chút nữa để dành khuya lơ?
Thắp trong em ngọn nến mờ
Vậy sao thấy được thờ ơ hời nào?

Mè ơi, còn cửa ai vào?
Rót chun rượu lạt đón chào vậy, ha?
Tưởng nhà ở chỗ đâu xa
Về bên thì lại thấy là cửa ai!

Người xưa răng trắng tóc dài
Người nay cười nụ có hai răng vàng!

Ta lê, cũng chỉ huỳnh hoàng...

“Cô !...”

Buổi chiều góc chợ mưa không tới
Lung đẫm mồ hôi gió hạ chua
Em vén cao thêm vầng trán mới
Nghe lòng cháy vụn lửa rơm khô!

Cơm dầm mắm mặn thêm cay ớt
Miếng hăm hiu nằm mộng đáy tô
Bên đời ngán ngẫm cơn no, đói
Đứa học trò xưa mếu máo: "Cô !..."

Giờ cô không phải cô hời đó
Đời lắm lem từng chữ giáo khoa
Miệng buồn ơi tiếng rao cơm áo
Lớp cũ trường xưa như mộng xa!...

Đôi mắt học trò rơm rớm lệ
Nhìn cô áo mỏng thân hao gầy
Phải chăng máu bỏ đời da thịt

Hay máu khô từng giọt đắng cay?

Ngủ

Chắc ăn ngủ nướng qua ngày
Chân leo mép tối trượt dài xuống đêm
Thức rồi chắc ngủ được thêm
Ngủ cho năm chín quên thêm sáu mươi!...

Một đời ngủ giữa cuộc chơi
Lỗ gian thua lận vẫn cười vô tư!
Sáu mươi mặt cứ lừ đừ
Cù lần cờ đó hình như cũng... mình!

Không làm chi chỉ làm thính
Có khi làm lại vô tình làm chơi!
Có thêm cũng chẳng chắc lời
Có hao hụt cũng một đời đã hao!

Có khi cũng chẳng khi nào
Có sao thì cũng chẳng sao. Nhắm nhò!

Phân bì

Ta về không kịp cho em nhớ
Quanh quần buồn trên chút quần quanh!
Từ ly xa cách đã đành
Không từ ly cũng cứ giành cách xa!

Ta ngồi chải chuốt lại ta
Mai là dĩ vãng nay là tương lai!
Ngủ đêm mộng lại ban ngày
Tay trong thọt lét miệng ngoài ha ha!...

Chọc cười tận chỗ xót xa
Tưởng phân ưu lại hóa ra phân bì!
Người tên tuổi đó họ gì?
Tưởng đâu xa lạ có khi gặp rồi!...

Thật ra một cảnh hai hồi
Hồi sau diễn trước rồi thôi, chớ gì?

Chút nào ?

Thật ra qua cũng còn thương bậu
Không phải vì quên bậu ở xa
Nếu quên thì chắc là do bậu
Bậu ở trời xa có nhớ qua?

Có ai còn nói còn thương bậu
Người nói lời kia chỉ có... qua!
Có ai từng nhớ rồi quên bậu
Thì bạc tình kia không phải... qua!

Thiệt tình mà nói thật ra
Qua thương bậu có thương qua chút nào?

Nhịp khuya

Ven bờ ngói nước thờ ra
Bàn gie nhánh rữ phù sa đục dòng
Chân từ tạt gió qua sông
Lắng tâm thất thổ chạnh lòng cố hương!

Sương giăng kín mỗi dặm đường
Nhịp khuya vông mẹ canh trường mỗi mê!
Phố người đen mắt cõi quê
Dấu xe mừng tượng nẻo về băng khuâng!

Bàn tay xanh tím tảo tần
Níu tao vông lạnh bản thân mỗi đêm!...

Khoai mật

Ngày vui cho đủ đêm đây
Miếng thơm gan ruột miếng lây tay chen!
Cảng xưa bong đất rã phèn
Cảng nay lại thấy như quen hồi nào!

Rặng vàng cười mím chưa sao
Nhe ra cứ tưởng vui chào lại qua!
Tuồng như rồi rã vào ra
Có mai mới đợi có già ngồi xuôi!

Chiều rao khoai mật thơm bụi
Cầm chi thúng mủng tới lui vậy kia?
Đồng xù nổi bọt thia thia

Hẹn em bữa một bữa kia lại buồn!...

Dại rồi chưa chắc đã khôn
Cớ sao lại cứ khôn hồn chưa chi?

Mắt mèò

Trong ngàn thương tích trong nhau
Có đâu thương tổn chỗ nào y nguyên
Vỡ ra hột máu sinh tiền
Mới hay ruột thịt lòng riêng chôi từ!

Cuối đời lượm lật danh hư
Dọn thêm mặt mũi lừ đừ lấy le
Cổ nằm áp mái bụi tre
Cớ chi oang oác gọi Hè xốn xang?

Me sâu công gió bay hoang
Ông cà-rem đẩy rao hàng leng keng...
Ruôi bu chợ ế nghênh ngang
Con tôm cái tép sắp hàng ươn râu!

Thương em ruột hén canh bầu
Húp thêm muối mặn làm đầu nhà nghèo!
Chồng tù vợ lãnh án treo
Thế nhân đầy những mắt mèò ngó đêm!

Chiều hương lộ

Nhớ Nguyễn Văn Ba

Chợt tiếng tơ đồng như thảng thốt
Kê đầu gối mộng tưởng liêu trai
Áo xưa lạnh bóng chiều hương lộ
Dòng tóc nghiêng buồn vệt nắng phai...

Theo xe đò nhỏ về thăm Nội
Bờ rạch Nha Mân thoáng bóng ai
Môi cắn nụ hồng quai nón lụa
Đâu dè bướm lạc đậu trên tay!...

Nên giấu Sài Gòn trên áo bạc
Mười năm mài miệt kiếm tương lai
Những đồng nhuận bút còn nhiều đó
Hò hẹn buồn thêm buổi trắng tay!

Lần theo đáy mộng dò tìm tích
Những gốc bản đêm biết thở dài
Xe qua Mỹ Thuận về Tân Hiệp
Từ gửi đời hương cho gió bay...

Hai mươi năm vẫn xe đồ nhỏ
Quê Nội đìu hiu vệt nắng phai
Có ai làm lủi chiều hương lộ
Gió tạt hoàng hôn vạt áo ngày!...

Ở trông

Nếu như còn có miệt nào
Người đang ở trông bỗng ào ra chơi!
Đóm mưa vẩy rỏ lá người
Tay que vuốt mặt tướng đời ăn lan!

Nếu như còn chôn họ hàng
Người đang ở trông đàng hoàng nói năng
Củ co củ ấu lẳng nhằng
Nhập theo củ trời lục lã lạ kỳ!

Nếu như còn cỡi phân ly
Người đang ở trông cùng đi tiếp đời
Ngựa đàn gãy móng tay chơi
Dáo gươm hô quảng dọa người lục lâm!

Nếu như còn cỡi mù tằm
Người đang ở trông đâm sầm mặt nhau
Cứ gì hòn đá mũi dao
Lời cay đắng cũng quào đau ruột rà!...

Gặp

Gặp người đã gặp đâu đây
Người quen mặt mũi như vậy, lạ chi?
Gặp người có lúc có khi
Gặp không phải lúc cách gì gặp đâu?

Người chưa tới tuổi đã râu
Người chưa thiếu phụ bạc đầu thanh xuân!
Đón đưa có lúc ân cần
Có khi đưa đón bàn thàn mặt nhau!

Người hôm qua gặp bữa nào?
Phải người hôm trước hôm sau lạnh lùng?
Cùng đường đâu chắc đi chung
Chung đường cũng chắc đâu cùng bước đi!

Chung đời riêng cảnh phân ly
Cùng chung cảnh đã chắc gì chung vui!
Gặp nhau lòng lại ngậm ngùi
Tuồng chùng không gặp thì nguôi, ai dè...

Vậy mà...

Có khi không chắc là không có
Mà có khi nào chắc có đâu!
Tuồng đâu đã vậy từ đâu
Mà không phải vậy từ lâu, vậy mà...

Bên mình lại tưởng cách xa
Tới chùng tới được hóa ra cận kề!
Chỗ đi thành chỗ hẹn về
Chỗ không đi được lại kề cận bên!

Trúng rồi lại tưởng không hên
May ra thua cuộc bắt đền nhau chơi!
Cuộc chơi nào sá lỗ lời
Dầu hơn dầu thiệt cuộc chơi vẫn buồn!

Gộp vào thiếu một góc vuông
Chẻ ra mấy cạnh lại buồn cạnh dư!...

Vua dóc

Những lần nghiêng đất sông tràn biển
Nhánh cỏ đeo vào sóng ngũ quên
Thuyền nan cõi gió qua eo lạnh
Chợt thấy đời đâm nhánh mọc ghèn!

Tay mây vỗ hát thành mưa muện
Rải giọt cơ cầu xuống đảo điên
Những sợi tóc già không mọc nữa
Đau đời gương lược khóc vô duyên!

Thấy rằng múa những đường ghê rợn

Miệng tát hồn nhiên chổ tạt nguyên
Miếng rau che mắt đời xôi thịt
Cười nói hồn mê tiếng bạc tiền!...

Chút cơm gạo trắng là muôn triệu
Là giọt hồi sinh nhân hiệu tiên!
Bỗng dung đời đời từng viên kẹo
Mà rác trần ai xả vạ miền!...

Những tên kỳ bí danh kỳ lão
Nói hoảng mê từng dấu ngoặc riêng
Thật ra ông vẫn là vua dóc
Nên cứ no lòng buổi ngựa nghiêng!...

Nhói

Đi chậm bao lâu rồi cũng tới
Về nhanh chưa chắc kịp nhìn nhau
Nên chi thùng thảng mà dư chổ
Đời vội vàng qua thiếu cửa nào?

Gộp chung tính một lần sai hẹn
Người uống công thè thốt vậy sao?
Hỏi thăm như có lòng thăm hỏi
Mà tiếng cười khan lại nói đau!

Em thật thà vui từ biết khổ
Sân trường chớm Hạ đã xôn xao
Thầy cô già trước từng ly biệt
Luu bút đầy thêm tiếng nghẹn ngào!

Những con đường khuất vào muôn dặm
Người trước về quên kẻ hẹn sau
Khắc ghi chừng đổi lời gan ruột
Quên thiệt tình trên nỗi nhớ nào?

Đổi đẽ

Mai em còn hẹn một về
Hôm qua chợt nhớ ngày kia hẹn rồi!
Thiệt tình tiện dịp nói chơi
Lẽ đâu mắc mớ một lời lỡ quên!

Dẫu cho không thể bắt đền

Dầu gì cũng vậy cho nên phải đành!
Vậy mà cứ tưởng khôn lanh
Chừng ai lỗi hẹn cũng mình bơ vơ!

Nắng xưa hong bắp trở cờ
Nắng nay cực nhọc nương nhờ bóng mây!
Chén chun tràn giọt nước đầy
Cầm bằng đối đế như vậy, vậy thôi!...

Trớ trêu

Người trong mộng đã ra đi
Người bên ngoài mộng làm li ngu quên!
Lỡ ăn nhầm chỗ bắt đền
Nên về giờ hết vách phen trả đời!

Nhà thành chỗ gió tạt chơi
Chỗ mưa tạt xuống phận người trớ trêu
Người ăn ba bữa chưa nhiều
Ta ngày một bữa tiêu điều xác phàm!...

Chùm rêu

Gỡ đêm sao tróc vỏ ngày
Đèn lên bằng hiệu phô bày hảm hui
Thoạt đầu chưa ế bao nhiêu
Mới đầy năm lại mất nhiều vãng lai!

Xức dầu đậm chỗ hương phai
Chùm rêu tươi tỉnh mọc dài lối đi
Bán cơm mượn lúa ăn gì?
Những viên đá lạnh thâm thì kêu oan!

Thạch Sanh từ đứt dây đàn
Xôn xao đào kép họ hàng Lý Thông!
Lục bình bỏ chợ theo sông
Mùa trăng vậy gọi nước ròng đi đâu?

Bắp còi tua tủa chút râu
Chiều hoang tím thẫm mặt sầu lúa non!...

Vòng tròn

Những vòng tròn đứng lại không quay
Những vòng tròn chạy cứ quay tứ bề!
Đào dư vai lẳng kếp dư hề
Nên chi khán giả ngủ mê cũng cười!

Nhân danh Đất mạo danh Trời
Cây cỏ dại cũng có người mượn tên!
Chút còn đặt thử lấy hên
Nhà con mắc nợ.
Minh ên cái giàu!...

Tình cờ

Giấc đêm ngủ nguội canh tàn
Thấy con bướm hút mật vàng xót xa
Nửa về học tóc quay ra
Xòe năm ngón lạnh sương sa ngậm ngùi!

Bước ngang dẫm hụt chân cùi
Chợt hư vô chỗ mừng vui tình cờ!
Ngó đời chợt dạ băng quơ
Mắt môi thần tượng bây giờ nám đen!

Mắt xanh giục đồ lửa đèn
Thanh gươm tráng sĩ toòng teng nhớ người!
Lâu rồi quên bằng cuộc chơi
Những tay hào kiệt theo thời bán buôn!

Gươm đâu tuốt giữa tán tuồng
Người đâu giữa kịch cười suông rồi buồn!

Ghé đêm

Thoát từ mộng lạc trôi ra
Chút hồn thương tổn mà xa xót hoài
Đứng ngồi một miệng nói dai
Kèm theo mấy miệng nói hai ba đường!

Ghé đêm vọng cổ kịch trường
Thấy nhau lẫn lóc ngủ trương bụng già!
Cái mà ta thiếu ở ta
Là ta dư những cái mà thị phi!

Hỏi coi họ đó tên gì?

Cũng tên họ đó có khi quên rồi!
Anh còn lớn, nhỏ còn tôi
Lẽ đâu lớn nhỏ kiểu ngồi giống nhau!

Tới chừng răng cắn không đau
Là răng cắn lộn chỗ nào xanh xương!...

Vết bầm

Cứ đợi tới giờ đặt thêm tiệc mới
Năm tháng xoay vòng theo những bàn giao
Đêm đổi chủ ngày thay bảng hiệu
Chong cặp mắt buồn dán chặt vào nhau!

Người bỗng chốc không còn động tĩnh
Áo hồ pha lạnh nếp ba đào
Khăn kín cổ vết bầm gió lạ
Nghe muỗi mòng gọi nhớ xôn xao!

Người bất chợt già dư trăm tuổi
Một ngày về tính một Thu qua...
Đổi tên họ thế vì gia phả
Trái tim nào biển lận thăng hoa?

Cây giạt gió co đầu rút cổ
Nắng chiếu yêu mưa nổi gian tà
Những cành lá không còn có thật
Đêm chập chờn gốc rễ kêu la!...

Sông cuộn sóng theo quanh sinh lộ
Những tan lia cuốn tận biển xa
Em vuốt tóc mây đầy tay nhỏ
Thấy vết bầm lan mãi trên da...

Mặc...

*Đêm ta bày chén rượu sương
Tương như bằng hữu ngồi buồn xung quanh!...*
Phuong Triều

Ta trở về bên lạnh,
Thần thờ con nước rờn đêm!
Nào thuở vui chơi cười giỡn gió,
Thơ ngông phá thể một vản nguyên!

Ta trở về đồng bằng,
Châu thổ phù sa ngọt ánh trăng!
Một chai rượu với dăm bằng hữu,
Vỗ gối mà ca đời gian nan!...

Ta trở về nhà bàn,
Trường xưa chín công chiều mênh mang...
Buồn nghe gió hú trên đồi lạnh,
Hiện hiện em về bên khói nhang!...

Ta trở về sông hồ,
Lửa đời hong được mấy sào khô!
Đêm nay thét vọng lời mê sáng,
Rời rã bên em mặc sóng xô!...

Thiếu, đủ

Thật thà đếm lại thiếu đôi
Đếm ngược chỗ ngồi lại đủ hai bên!
Sật sừ một nhớ hai quên
Mà chia thiếu chỗ, bắt đền như chơi!

Loanh quanh hết trời một đời
Vấn vợ thì cũng một nơi lòng vòng!
Sáng đi lòng dạ phập phồng
Chiều về lại thấy mất công mệt nhoài!

Thử thời một cứ chia hai
Thì ba bốn đó chia hoài chưa xong!
Nhơn ra chia lại đồ đồng
Cũng chưa chắc đã đẹp lòng hơn thua!

Cứ ngày mỗi miệng phân bua
Đêm nghe cánh quạ vỗ lửa cơn mê!...

Véo

Không nhằm tính được bao nhiêu
Những sáng đã muộn những chiều đã vui...
Những năm đã hụt trong đời
Khi còn chút tuổi ngồi chơi một mình!

Người đi như tới thành linh
Những hơn đã thiệt lại đình ninh còn...

Bếp chiều ngùn ngọn lửa non
Mấy com gạo cũ ăn mòn răng xưa!

Cho nhau véo lại chút thừa
Đưa ra lại trông chỗ chừa thêm vô!
Vui chi can cố hồ đồ
Buồn chi vô cố đồ xô tới người!

Tay se nóng ngọn tóc rời
Thấy đêm mây rụng đen trời Hạ trong!...

Chừa

Chừa cho đủ chỗ vô sinh
Những con cái để thành linh giống nhau!
Thoạt đầu hai đứa hao hao
Tới chùng ngó lại đứa nào cũng đen!

Chừa cho đủ chỗ treo đèn
Bắt tay đom đóm làm quen tình cờ
Cách gì mây cũng bơ vơ
Nên mưa không kịp hẹn giờ nắng đi!

Chút thêm đủ giấc li bì
Đợi khi hết ngủ tùy nghi thức dùm
Thêm dầu cho tóc đủ thơm
Cho miên man lại vòng ôm lạnh người!

Môi ai thất thiệt nụ cười
Nên chi miệng lưỡi hết thời thị phi!
Buồn chưa kịp thấy vui gì?

Gần

Tới khi gần lại không gần
Mới hay đời đã lia phân hồi nào!
Tại vì không hiểu tại sao
Nào đâu biết được lúc nào đâu đâu!

Cầu mong thành nghĩa cầu âu
Hốt nhiên giữa nắng mưa sầu rung rung!
Vui chưa kịp hết nỗi mừng
Ngỡ lòng như thể chưa từng biết vui!...

Gấp đôi

Cùng nhau uống cạn phần chưa hết
Những giọt trâm luân cay xé môi!
Còn trải đời ra phơi kỷ niệm
Những phần nứt miệng trắng như vôi!

Xin nhích ra dùm đi, bóng lạnh!...
Những tàng rậm lá rợp che nôi
Nào đâu như bé vừa thôi bú
Nhìn miếng đời ngon, mộng gấp đôi!

Gấp đôi thì thật tình không có
Mà có hình như chút đỉnh thôi!
Vạt áo hoa còn che bụng lớn
Phường trên mãi võ lại chia ngôi!...

Cỏ cây sông núi vàng xương thịt
Năm vạn mình đau nghĩa đắp bồi!...

Ngõ xưa

Ghé về vôi vĩa như đi
Thò tay gõ cánh cửa gì lặng im
Trăng khuya ngó mỗi sao chìm
Em con gió Hạ đi tìm ngõ xưa...

Gỡ sương trên mái tóc dứa
Cho xanh về đủ mát trưa đồng bằng
Võng nhà đeo cột khăng khăng
Nghiêng vai vác nổi nhục nhằn đong đưa!

Người về có kịp đi chưa?
Người chưa về kịp cũng vừa đi đâu...

Để gì !...

Khi không chưa chắc để gì
Có mong ngóng cũng chắc chi được nào
Tưởng rằng dầu vậy chưa sao
Tưởng chưa sao chó đã đau từ hồi...

Thương người em tưởng thương tôi

Bên em tôi tưởng đã rồi chắc ăn
Dè đâu ăn chắc cũng bằng
Chưa đi tới chỗ lại khăn gói về!

Lỡ thua còn kịp gỡ huề?

Tận đâu ?

Người không về đêm qua đêm nay
Người cũng không về những đêm sau này
Người đi biển biệt từ ly cách
Như bóng chiều trong giọt nắng phai...

Con sông cũ bây giờ đen mặt
Không chắc còn cây ngả bóng dài
Thương mẹ nhai trầu không đập bã
Mất mờ rung lệ ngóng con trai!...

Nhớ xưa ba bốn ngày đau đẽ
Chùng đờ con tươi rói mặt mày!
Nuôi con bằng sữa từ tim mẹ
Đâu biết rằng con kiếp lạc loài!

Năm xôi hột muối ngày đi học
Mẹ nhắc chùng con nhớ thuộc bài
Nhiều khi con hỏi câu người lớn:
"Sông núi điều tàn tội của ai?"

Con mười hai tuổi đi ra biển
Theo ván đời đặt hết tương lai
Năm năm không có tin rời bến
Mẹ nuốt vào thêm những đắng cay!...

Chiều hoang dấu lệ ai hoài
Hỡi ôi, biển thăm sông dài tận đâu?

Xách giỏ

Chút vui gượng tưởng buồn xưa đã hết
Người vô tư nhang khói tiền hồn đi!
Con cá chép quẫy vào đêm mắc cạn
Năm nghe sương về rót giọt lâm ly!

Tay gỡ trống lăm le vào chợ trước

Lão mồ côi buông chén ngủ li bì...
Chợ chưa nhóm đông ken người xách giỏ
Mua một lần cho kịp cái chưa chi!

Nên cuống quít đưa trăng về gặp đóm
Dầu cọng trừ hơn thiệt cũng chi li
Thức dậy hôm qua tới nay còn ngủ
Hoàng hôn về không kịp nắng ra đi!...

Dễ dầu

Dầu vậy chưa chắc vậy đâu
Dầu cho vậy đó dễ dầu như xưa
Tuồng đâu nhiều đó đã vừa
Dè đâu nhiều vậy cũng chưa nhằm nhò!

Củ tàn còn chút xanh tro
Xương tàn cốt rụi ai dò tuổi tên?
Đất cần phơi mặt tênh hênh
Những con đà điểu nhìn lên mặt trời!...

Viết nhâm

Vẫn đành như đã mặc nhiên
Vui chung chưa đủ sầu riêng mấy vừa
Niềm đau chẳng những dư thừa
Còn chia thiếu hụt như chưa đồng đều!

Đếm người còn được bao nhiêu
Trừ thêm kẻ mất lại nhiều hơn quên!
Rắp tằm Trời định bắt đền
Thì xin viết lại tuổi tên viết nhâm!...

Đáy chiều

Trăng sầu ngủ lạnh hiên mây
Hồ lô chắt giọt rót đầy đêm vui...
Gãi lưng nhột trúng chỗ cười
Những con ngựa cũ ai dời đi đâu?

Quên già không kịp tóc râu
Chút bình minh cũng chìm sâu đáy chiều
Khêu từng đóm giữa tịch liêu

Biết đâu nhân ảnh hắt hiu lộn về!...

Ngó người vàng vọt hôn mê
Tùng xương cốt lạnh bộn bề rong rêu!...

Ly đời

Không chắc gì gặp em nay mai
Thuyền đêm khoang lạnh mấy sông dài
Ai chở niềm đau trên nước bạc
Mà mong biên biệt một trăng phai!

Hoa có phù dung kịp mãn khai
Hay trong hàm tiểu ngậm u hoài?
Xưa yêu vì có vì nhan sắc
Hay lạc lòng nhau giữa lạc loài?

Em như đời đã già trăm tuổi
Mà một lòng riêng không thể hai!
Hay như trăm nhánh sông về biển
Mà nhánh đời riêng bỗng mọc dài?

Đâu chắc nhìn nhau không mặt lạ
Nhìn nhau mà tưởng cố nhân ai!...
Đâu dễ nguyên lòng như đã hẹn
Ly đời hồ dễ hết men cay!...

Khều

Nửa như hồi hộp giả đò
Nửa quen nín chịu nỗi lo đã từng!
Nửa khều cho nhảy tung tung...
Nửa toan ém nhẹm lại rung rung cười!

Giữa đời thất thiệt rong chơi
Hay trong đời thật nghỉ ngơi thiệt tình?
Gặp nhau như tới thành linh
Xa nhau như đã định ninh gặp rồi!

Không thì miệng đã nói thôi
Có đâu ngóng đợi nhau rồi không ngờ?

Quá chừng

Vui còn thực sự không vui
Đau đầu đợi tới ngậm ngùi mới đau!
Chỗ đi về tới chỗ nào?
Chỗ chen chân trước từ sau chỗ nằm!

Ghé người hỏi lại viếng thăm
Người đi mỗi mắt về đăm đăm nhìn
Nói cười trong cõi lặng thinh
Còn chi để nói mà đình ninh lời?

Trận đầu kẻ bỏ như chơi
Trận sau lỗ cũng như lời giống nhau!
Dầu rằng dầu có ra sao
Dầu sao dầu vậy cũng đau quá chùng!...

Hẹn

Tưởng hẹn hôm kia mà hôm qua
Ngày mai chắc có em ở nhà
Đâu dè bữa mốt em không tới
Mỗi đợi chờ thêm mỗi xót xa!

Khi thương cứ tưởng thương nhiều lắm
Chùng hết thương thì không nói ra!
Chớ chi không hẹn thì không tới
Mà hẹn nhau rồi chẳng nhớ qua!...

Khi quên cứ tưởng còn quên được
Chùng lỡ quên rồi lại nhớ ra!
Lòng đâu quên giữa khi đang nhớ
Mà nhớ thành quên chuyện đã qua!...

Gợn

Thả đò cho lá trôi theo
Chèo em khuấy nước giặt bèo hằm hiu!
Tự mình mắc cỡ lâu lâu
Chiều anh nói chỉ thả điều lênh đênh!

Sông dài nước đục hai bên
Phù sa Cao Lãnh dập dềnh Sa-giang!
Ngày đi chào họ chào hàng
Buổi về những mắt bàng quan lạnh buồn!

Mưa riêng mát mặt bông hường
Chiều ơi, Xèo Vạc có thương Cái Tàu?
Nha Mân rạch cũ hồi nào
Góc bàn xưa đã ra sao từ hồi...

Chèo ai khuấy vạt chiều trôi
Gợn trong bóng nước mắt môi một người...

Ngày chưa gặp

Thì quay ngược lúc chưa hề mộng
Để thấy đời hoang trắng tợ mây
Có em tới cũng không còn kịp
Để chấp chung buồn một cánh bay!...

Chợt qua như thể chưa hề tới
Rụng xuống hoàng hôn vệt nắng phai
Đêm co căng gác lên ngày mới
Ngủ một đời sương trắng miệt mài!

Lịch bóc nguyên năm mà tính tuổi
Hè chi tháng lẻ được dư ngày!
Đời không mộng chính đời không thật
Thì mất còn đâu chuyện trả vay?

Em cứ bình tâm mà nghĩ lại
Đời chưa hề thấy mộng phô bày
Trách nhau còn trách ngày chưa gặp
Nào biết rằng ai thương nhớ ai!...

Nhạc đệm

Ta là ai ở lại trong ta?
Trời lên trên cổ một phần ba
Là không chắc đã chưa hề mộng
Hay mộng chưa từng được nói ra!

Ta là ai ở cạnh bên ta?
Soi gương nhìn thấy một màu da
Tóc đen không chắc chưa hề bạc
Nào chắc thân quen mới ruột rà!

Gọi người là bóng hay là ta?

Đếm chữ bình yên trong khúc ca
Ói em, nhạc đệm mê hồn đó
Mà tiếng em sâu bung vỡ ra!

Chấm nhỏ gần hay điểm lớn xa?
Tay phải nhận từ tay trái qua
Tờ thông điệp trắng không còn chữ
Mà hiện hình bao nỗi xót xa!...

Tiếng lòng

Có bao giờ em quên luôn không?
Có bao giờ thương nhớ phai lòng?
Chúng ta thỉnh thoảng còn yêu dấu
Hay ngập ngừng ngay những đợi mong?

Yêu nhau mà biết khi nào thật
Còn biết đường đi bao đực, trong
Thì yêu như vậy là không thật
Vì thật tình đâu biết thật không!

Chớ chi đừng nói lời chung thủy
Mà cứ yêu cùng với thủy chung
Cớ sao hò hẹn mà không nhớ
Thì hẹn hò đâu chắc bận lòng!

Có khi không nhớ là đang nhớ
Trông ngóng mà không chút ngóng trông
Nói câu tình nghĩa mà vô nghĩa
Thì tiếng lòng đâu tận đáy lòng!...

Hình dạng

*Dẫu rằng cốt tử linh đình
Thịt xương từ mẫu cũng hình dạng con!...*

Rớt sông lọt nhánh lục bình
Cá ngoi vàng mắt hồi sinh bãi chiều
Mưa nguồn lục thủy xanh rêu
Đóm mây trời Hạ rừng xiêu bóng ngày!

Vọng âm cổ lục trôi dài
Da thơm nắng lụa mờ phai dấu người!
Cơn đau rách toạc ngực đời

Tay lau nước mắt, tay vùi hộ sinh!

Dẫu rằng cốt tử linh đình
Thịt xương từ mẫu cũng hình dạng con!...

Như không

Cứ như vậy mới như vậy
Mấy khi hụt trước mà đầy khi sau!
Gặp rồi chưa chắc có nhau
Có khi nào chắc khi nào đủ đôi!

Em vậy bởi vậy quên tôi
Tôi như vậy đó một đời như không!
Không như son sắt một lòng
Nhớ mong nào đủ mà mong nhớ người!

Tình cờ gặp cũng vậy thôi
Bấy lâu chưa gặp gặp rồi lại quên!
Nhớ người đâu chỉ nhắc tên
Nhắc qua bất quá mình ên tôi buồn!...

Nhỏ em

Chợt thức buồn trên đêm thiếp ngủ
Thầy pháp già hú gọi bóng ma quen
Lãnh lương làm giúp nhau bài tập
Giám khảo đời nay bỗng hóa hiền!

Nhiều khi ghé chợ mua hàng rẻ
Tiện dịp bung về thúng đảo điên!
Tay khuấy thêm hồ cho dính chặt
Dán từng tên tuổi đã lem nhem!

Áo mặc chưa sờn đâu nữ bỏ
Miệng thèm thơm mãi một hơi men...
Đêm ngồi canh giấc cho đời ngủ
Mà nhớ thương hoài một nhỏ em!

Tay ai vói hụt vào mơ tưởng
Cười chộ nhau chơi, hả để mèn?
Ta cá thia già răng cỏ rụng
Hôn nhằm rong lạnh tưởng môi quen...

Ngắt véo

Nghe chùng thòng lọng tay êm
Đêm thoa phấn bụi nám thêm mặt người
Nhe răng cắn rụng hoa cười
Những giọt bí tí rớt mời vô phương!

Lượng yêu ngắt véo cân lường
Lỡ tay năm các bắt thường năm trăm!
Yêu người mắt ngó đăm đăm
Ghét người lại cứ lăm lăm bắt giò!

Giọt mình từ một tiếng ho
Hồi lòng từ một miếng cho chẳng hề!
Lấy chi kèn cựa gỡ huê?
Người đi biệt dạng kẻ về biệt tăm!

Tình chi còn gọi trăm năm?
Tình giây phút vội ăn nhằm được sao?

Không từ chỗ có, hồi nào?

Cận kê

Không từ chỗ đến, vậy đâu?
Chân quen bước vội ngang sấu chưa nguôi!
Lại về qua chỗ không vui
Gặp nhau bắt quá ngậm ngùi nhớ thêm!

Ngó người lạnh chỗ ấm êm
Bụi hồng nay trắng nổi niêm xanh xưa!
Mộng về đã kịp đi chưa?
Hốt nhiên lay tỉnh như vừa đi xa!

Nghiêng đầu xuống tận phiêu pha
Nghe từ đáy mộng xót xa lại về!
Miệng người đắng giọng phu thê
Chút hương lửa đó cận kê bao lâu?

Không từ chỗ đến, vậy đâu?

Thủy chung

Ghé về lại ngõ đi đâu
Miệng ai cười nhột nổi sầu tưởng quên!
Thua chơi tình thiệt phải đền
Thủy chung đẹp chỗ mình ên chung tình!

Xúm nhau kể chuyện bất bình
Cuộc vui chưa tới thình linh mất vui!
Tay tiên ngón cụt ngón cùi
Mỗi khi hóa phép hên xui hồng chừng!

Mắt cười có lệ rung rung
Nên chi mừng hụi thành chung hững buồn!

Chẳng gặp

Không thể quên đời như đã nhớ
Không buồn như thể đã không vui
Treo mình trên võng ru mơn mõi
Kéo kẹt từng khuya nổi ngậm ngùi?

Cứ như trăm nhớ chia ngàn đoạn
Mà đoạn quên nào đã chợt nguôi?
Làm sao nổi vụn hương nồng cũ
Mà thoảng vào chãn chiếu đập vùi?

Đâu cứ đưa tay chào mới gặp
Như chưa từng gặp nổi chung vui
Theo chân khách lạ về quen chỗ
Từ ngữ khô nào nứt nẻ môi?

Có đâu ngày nắng mà mưa ướm
Cóc nhảy vào hang tưởng giựt lùi
Rồi cứ đưa tay chào chẳng gặp
Miệng cười sao mắt lại không vui?

Gặp người

Sợ nắng Trời chia cho đất lạnh
Kéo ngày leo lét cõi nhân gian
Lắt lay từng vết đời hiu quạnh
Còn vỡ ra thành muôn nát tan!...

Sợ gió Trời tha đi mất biệt
Theo đời se mặt ngựa miên man

Bàn tay móng nhọn cào đau mộng
Làm bật hồn thêm hột trái oan!

Sợi tóc Trời cho nay rớt rụng
Sợ dũa phơi lạnh dầu lằm than
Nhìn nhau hốc mắt đen sào huyết
Cửa chớp rèm mi mộng ẩn tàng!

Đeo theo sợi gió về vô cực
Có chạm bao giờ giọt nắng tan?
Hồn chột rùng đau trên bóng giạt
Gặp người, người nữa mặt như than...

Gốc cỏ

Mai về gốc cỏ dung thân
Làm con đế nhỏ bản thân gáy đêm!
Buồn dư để sáng gáy thêm
Mấy khi vui được êm đềm ngủ ngon!

Mai làm sương đậu sườn non
Mát chân chim lại say mòn giấc hoa!
Váng sầu giạt gió phôi pha
Ngó đêm thỏ giỡn trăng tà ngu ngơ!

Mai về đôi chữ ra thơ
Mượn âm vang sóng dội bờ ngân nga
Gặp nhau dầu đã quá già
Cầm tay thọt lét ha ha cười hoài!...

Còn nhau

Ghé đêm ngủ giấc cầm chùng
Hình như mộng cũng ngập ngừng ghé qua
Thấy người đỏ mắt xanh da
Từ trong cõi mộng bước ra hồi nào!

Ghé em chưa hỏi chưa chào
Mà trong ngân lệ thấy nhau rạc rày
Để gì trắng gạo vàng khoai
Miếng cầm hơi cũng có ngày không ngờ!

Ta còn nhau lại bơ vơ
Ta còn nhau để thiếu giờ gặp nhau!

Chợ trời lạnh lạnh bán rao
Thịt xương quê mẹ máu đào quê cha!...

Chấm xanh

Lột vỏ cho thành cua kiêu khác
Nên đời đau vậy, gió sương ơi!...
Chấm xanh tan giữa vàng Thu cũ
Sao lại thành mây lạnh khắp trời?

Tiếng khua bảo kiếm rời tay mỗi
Tráng sĩ điên viên hốc hác cười
Cứ rượu đầu dè thêm nghĩ ngợi
Chiều hoang tím thắm mặt sông phơi...

Tay nào xeo tảng sầu vô lượng
Bật mấy niêm đau liệu bốc hơi?
Nên ngón lửa từ tim cổ tật
Nói câu hào khí lạt môi người!

Có đầu nhỏ dại đời vô tận
Chữ nghĩa thành thơ học mót đời!
Lai rai bán rẻ từng rao vặt
Rau cháo cầm hơi có xả hơi?

Tóc râu gọi trắng mưa hồ hải
Không lạnh bằng đêm sương muện rơi...

Lèo tèo

Chỗ vè không chắc gặp nhau
Vệt mây thành bóng chiều xao gió vàng!
Gội đầu mát giọt sương tan
Tâm thân vô ảnh đàn hoàng nghĩ ngợi!

Mọc thêm đọt nắng xanh trời
Bầy tiên cổ tích dạo chơi hà rằm!
Những lời hẹn cũ trăm năm
Thì bao năm đó ăn nhằm được nhiều?

Chỗ vè tương gặp dầu yêu
Lại bao mặt lạ nói điều phiêu pha!
Tay sờ soạng chỗ xương da
Mới hay bèo bọt hóa ra ngạt nghèo!

Trống hòa theo giọng chuông reo
Mèng ơi, tới cũng lèo tèo như đi!...

Quào

Trời chưa lặng gió, mưa về!
Xé da thịt đất bộn bề tổn thương!
Nhỏ em mọc nhánh tí hường
Chìa năm ngón mộng gai xương thần sầu!

Thân nằm lộn kiếp bẻ dâu
Rách đêm giông tố ngoi đầu vũng mây
Hiền nhân mặt mũi bầy hầy
Khư khư sách vở thơ ngây thiệt tình!

Thế thì tội vạ linh đình
Soi gương trọn mắt thấy mình xanh xao!
Là ta, không lẽ ta nào?
Cũng ta quờ quạng lại quào trúng ta!...

Váp

Chút vui có chỗ vui cùng?
Cùng vui chung chỗ còn chung chỗ nào?
Tại vì không biết tại sao
Không như ra để trở vào như không!

Tắc gan nào đọ tắc lòng
Dầu trong gang tắc cũng không thể nào!
Ta ra váp mặt ta vào
Niềm vui ở trong nỗi đau ngoài này!

Như xưa đâu phải như vậy
Bởi xưa vậy đó để bây giờ buồn!
Đi rồi đâu chắc đi luôn
Ở rồi đâu lẽ lại tuồng như đi!...

Lắc

Nghiêng đầu hỏi nhỏ vào tai
Hình như trong cũng như ngoài không ngờ?
Chút tình ruột thịt băng quơ

Những khuôn mặt trắng bây giờ hóa đen!

Thỏ cừ trơ trọi để mền
Sáng không kịp gáy đỏ đèn ngủ quên!
Cò già co một cẳng lên
Hai cánh bỏ xuống đắp mền quạnh hiu!

Nghiêng tai lắng tiếng gọi chiều
Gió về mang tiếng sáo điều đi đâu?
Nắng mưa chung cuộc dài dẫu
Thuyền đêm nhảy sóng lâu lâu lắc người!...

Thơm râu

Chợt cơn mưa về không hẹn trước
Em đầm đìa hai mắt nước hơn mưa
Những vết rạn thâm đen cày giữa mặt
Miệng khô dòn vụn vỡ tiếng cười xưa!

Con kiến nghêu ngao cản đờn nỏ nhọt
Thịt da người mận đắng rệu như dưa!
Ông địa bây giờ biết đường đi chợ
Biết thơm râu mùi mẫn chuối chung dứa!

Có kẻ đeo gươm lăm lè xuống núi
Thấy dọc đường cỏ mập ngủ say sưa!
Đạo chích lang thang gặp ngày tổ đãi
Son phấn xong rồi, đạo diễn tới chưa?

Tay bới thêm bùn trây lên gớm ghiếc
Bà mụ câu giờ để đưa dây dưa!
Ta bé nhỏ chưa thật tình khôn lớn
Mặt nhi đồng cần cỗi nếp nhăn xưa!...

Giống

Người chỗ hôm qua vừa qua chỗ khác
Giống bạc tình bạc bẽo giống nhau thôi!
Chưa cho chi đã nói chi rồi
Không có thật nhắc làm chi nữa vậy?

Muôn đầy đưa cũng lấy gì đưa đầy?
Tiệc chưa mời đã hết món ăn chơi
Mua tháng năm năm tháng hụt hao đời

Bán oan nghiệt nghiệt oan thành lỗ lã!

Không muốn vội sao lòng thêm hồi hả?
Kẻ quay về sao biển biệt tăm hơi?
Thêm bớt nhiều mà nhiều đó lỗ lờ?
Nên tội nghiệp dây dưa từng tội lỗi!

Chưa hồi hận sao hận lòng không hồi?
Rượu một mình nên hực chén tay đôi!
Chưa nhớ thương còn tưởng nhớ thương rồi!
Tay gõ xuống chắc chi rền tiếng dội!...

Cho có

Tính còn không mấy dư thêm
Còn toan tính lại càng điên đảo lòng!
Cho ra một các một đồng
Lấy vô kịp lúc thành không cho gì!

Dẫu gì cũng chẳng cho chi
Lẽ đâu thêm một lần ghi cho rồi!
Ghi thì cho có vậy thôi
Có cho thì cũng lần hồi lấy vô!

Cũng ta bộp chộp hồ đồ
Nhai hoài bánh mộng mà khô miệng mình!

Rưới

Con ruồi chết trên lưới nhện
Đôi cánh khô mùa tái sinh
Dây thiều bỗng dưng kẹt cứng
Cuộc tiệc bức tử linh đình!...

Ông già no hơi tức ngực
Cần nhẫn con cháu yêu tinh!
Hai đầu giựt dây nhảy dựng
Kéo con động thổ rùng mình!

Trẻ thơ thức chờ khôn lớn
Tuổi già ngóng đợi bình minh
Con sông vắn mình ra biển
Chở đầy xơ xác điêu linh!

Có người hát rong qua chợ
Than van cho số phận mình
Bán hơi mua về chút rượu
Rưới sầu lên bóng lạng thính!...

Chấp nhứt

Đêm ngủ lại giấc đời chưa kịp thức
Trải tâm tư vào tận góc vô tình
Bao vết rạn tróc men hồn ớn lạnh
Chạnh niềm đau buốt lại đáy điêu linh!...

Ai sắp sẵn cuộc chơi trò chí cốt
Chén chưa mời sao đổ mặt lưu linh?
Dẫu biết vậy nhưng đời đâu phải vậy
Lỡ một lần trút cạn vốn bình sinh!...

Nên lại gánh tật nguyên trên nỗi sống
Đời nhìn nhau mờ mịt dấu sanh linh
Cỏ úa tháng hai mưa ngày tháng chạp
Thêm ngặt nghèo năm tháng tuổi linh đình!

Ai hỏi lỗi cho người vui chấp nhứt
Vai kịch buồn chưa nói đã làm thính!
Ông đạo diễn băng khuâng tim chỗ chạy
Khách buồn hiu uống nghẹn bữa linh đình!...

Cơn ngứa

Đêm tới vội đuổi chiều trên bọt nắng
Gió lùa mây che lấp mặt sông xa
Con cò nhỏ than van ngày hụt tép
Chợt phù dung tím lạnh một đời hoa...

Tiếng trống ngàn xưa dội hồn lai khứ
Chén mít hương trà khô tận xót xa
Thế hệ đồng dao lọt vào vây khốn
Chữ nghĩa vay từ ốc ngọng ba hoa!

Vạch lưng cũ gãi chơi vào ghè mới
Đốm phù sinh rờn rợn sắc kiêu sa!
Cơn ngứa chạy từ chân lên đỉnh tóc
Rụng hồn nhiên từng sợi dẫu chưa già!

Em thú thiệt hơn một lần thua cuộc
Em là ai giống hệt mặt mày ta?
Không máu mủ vẫn đau lòng huynh đệ
Đời thua non còn kịp gỡ cho hòa?

Ta sáu mốt em cũng vừa năm chục
Ta bây giờ thức ngủ giống hôm qua
Chưa thức dậy cứ tưởng đời mai mốt
Mình đại khờ sao đổ tội ông cha?

Vuốt mặt

Nên mắc cỡ nói hoài câu vuốt mặt
Từ chân mày cát bụi cứ bong ra
Hoa cúng tháng năm hoa rằm tháng tám
Cuội kêu Trời van đá nở ra hoa!

Mặt nguyệt năm xưa đổi tên Hằng mới
Gã sơn đông ong ỏng giọng cù-là
Rao thuốc dán trị lành trơn lưỡi ghè
Mặt hải nhi thần dược hóa thêm già!

Đời vẽ thêm cảnh đời không có thật
Da thịt người ngậm cứng nổi kêu ca
Dưới lớp son tươi có bờ môi nứt
Thọt lét đầu ngò trúng chỗ rên la!

Nên sắp sẵn vài ba câu ví dụ
Ví dụ gàn ần ngữ lại hơi xa!
Nên níu vợi những gì chưa kịp dứt
Chớ đâu dè đâu nhức chỗ khô da!...

Dặm dài

Chưa chi tưởng có chi rồi
Toan đi sao lại dợm ngồi nghỉ ngơi?
Thiệt tình hay lại giỡn chơi?
Lẽ đâu như thể một đời không đâu!

Lòng ai cạm giữa tình sâu
Trái tim có một dễ dầu chia hai
Chân trong ngoéo huyệt chân ngoài
Vòng ôm lạc lỏng vòng tay lạc loài!

Yêu như không thể yêu hoài
Đi như chưa hết dặm dài chưa đi!
Chẳng qua cũng chẳng chắc gì
Nên vui như thể chưa chi đã buồn!

Dẫu về tiện dịp đi luôn
Đi như tiện thể quên đường về đâu!
Vui đời có dễ vui lâu?
Nên yêu như thể tình đầu chưa yêu!...

Ai chắc ?

Không cứ ngày mai đời cứ vậy
Người xưa nằm ngủ chỗ hôm qua!
Nào ai chắc được rằng hôm trước
Người vẫn bình yên ngủ tại nhà!

Đời quen nói thật đời không thật
Nên có nhiều khi ta dối ta!
Mấy khi người thức khi đang ngủ
Mà ngủ từ khi mở mắt ra!

Gặp nhau còn biết là chưa gặp
Chưa biết nhau đâu đã gặp qua!
Mặt đâu nhớ giữa đời muôn mặt
Bên cạnh kẻ quên lại nhớ xa!

Bấy nhiêu lòng nhớ còn nhiều đó
Mà biết bao nhiêu lần xót xa!
Người qua rồi chắc người qua lại
Người về ai chắc người chẳng qua?

Tay

Vị giáo sư già không cần đeo kính
Sách vở lâu rồi ở ngoài tâm tay
Chữ nghĩa trong hồn mơ màng giấc lạnh
Vị giáo sư già bận rộn sinh nhai!...

Buổi sáng che dù ngồi bơm mực mướn
Bơm mực cho người sao ngứa hai tay?
Tập giấy học trò thên thang bãi trắng
Chữ nghĩa ngày xưa tằm tích lưu đây!

Vị giáo sư già ho không thành tiếng
Viên bi ngâm mực quệt vết than dài
Sách vở bao ngày ngủ trong tàn rụi
Vị giáo sư già nhìn sừng bàn tay!...

Chiếc dù tả tơi nghiêng trời lồm đồm
Vết nắng đóng đờ ru đời tàn phai
Vị giáo sư già không giờ nghỉ việc
Buổi trưa gặt gù nhâm nháp củ khoai!

Học đã hết đời, già đi bom mực
Chữ nghĩa một thời rỏ rúng chê bai!
Con người buổi đó ích gì tim óc
Lặn lội đêm ngày, quờ quạng đôi tay!

Vị giáo sư già không cần đeo kính
Viên bi mòn mỗi lần vết mệt nhoài
Kiếm cơm cả ngày không đầy hai bữa
Nên miệng buồn tình ăn luôn vỏ khoai!...

Tại đâu ?

Xòe đêm hứng giọt lưu ly
Thấy trăm nhánh biển cùng đi tới gần...
Ngõ sông lục thủy bản thân
Nhớ nhau hột muối có lẫn mặn chung!

Cứ như tri kỷ tương phùng
Ta với ta lại khốn cùng ngoéo tay!
Nhìn xa ngút những dặm dài
Có dư hay thiếu vòng tay nối liền!

Dọn mình vào cõi tư riêng
Thân nhân giờ cũng cảm phiền vậy sao?
Vun xưa chén đĩa chen vào
Cạn nay ruột thịt tại đào tại đâu?

Chép thơ

Rượu một mình thấy ra trăm mộng
Chút vui đây gọi bóng đi qua!
Sóng ly nhỏ mênh mông hồ hải
Không còn em dẫu chẳng có ta!...

Nên tự nói muôn lần ví dụ
Ví dụ gần hay giả thử xa
Trang sách cũ câu còn câu mất
Mặt hiền nhân mắt chột mắt lòa!

Đưa tay vuốt bụi ngày trên tóc
Cúi gập người cho tận xót xa
Tay tiên sử chép thơ vào núi
Tên tuổi người ẩn bóng sương hoa...

Rượu mua giấc mơ người thiếu chịu
Rưới lên từng mặt đá khô da...

Lỡ bộ

Ghé như ghé lại tình cờ
Tạt vô như thể thờ ơ tạt vào
Gặp rồi chưa biết nói sao
Chớ hỏi chưa gặp nao nao nhớ hoài!

Em nhìn như tưởng gặp ai
Nên tôi lỡ bộ ngồi hoài nín thính!
Cứ như ai bắt tội mình
Tình yêu tưởng có thành linh không ngờ!

Hốt nhiên mặt mũi lờ khờ
Đưa tay tưởng gặp lại quơ trúng mình!
Tới vậy mới hết đỉnh ninh
Gặp như vậy đó thiệt tình cũng đau!...

Góc chiều

Những người mới ngủ hôm qua
Mai là quá khứ một là ngày xưa!
Những người thức dậy buổi trưa
Giấc hoa mộng bướm cũng vừa trăm năm!

Trăng quên tròn lại bữa rằm
Cửa mây nhà gió mù tăm bọt bèo
Góc chiều vạt cỏ nhãn nheo
Những con mắt đục ngó theo dặm trường...

Dắt tay vào cõi vô thường
Cứ như nhựt nguyệt đồng hương đất trời!

Thức rồi ngủ mấy lần hơi
Ngủ theo mắt thức thức đời ngủ thêm!...

Mật

Ta nhìn trong cõi quên ta
Từ mênh mông tới từ xa cách về!
Lại nhìn chỗ đất không quê
Thấy thêm hiu quạnh cận kề quạnh hiu!

Dắt người lỡ bước được nhiều
Mà sao rơi rớt lại nhiều tang thương?
Ngả về cửa lạnh như sương
Nẻo đi còn những dặm trường lưu linh!

Trái oan vỡ ruột vô tình
Những mật chảy xuống thành linh ứa gan!...

Chùng đời

Chợt nghe mưa thoáng Huế Kỳ
Nhớ em áo mỏng Hàm Nghi gió lùa
Hàng cây sững lạnh trường đua
Em về Phú Thọ chiều xua bóng ngày!

Thuyền nan rẽ lối sông dài
Nhớ em kim chỉ vá ngoài áo hoa
Lạc bên thiên hạ lụa là
Những đồng bạc cháy vỡ da đời mòn!

Mạ dầm nắng lửa héo hon
Những hạt lúa lép rụng non đầu mùa!
Lẽ đời chùng đời hơn thua
Góp chung mấy tụ cái vừa hết tron!...

Chơi dùm

Người xoay chân trái về chân phải
Rồi uốn cong thành một chữ... i
Cuộc chơi không biết chơi gì
Chơi như tiện thể tùy nghi chơi dùm!

Cũng vui có lúc buồn như thật

Mà thật buồn không lúc nghỉ chơi?
Thấy nhau nhăn nhó cười như mộng
Rồi khóc nhè trên mặt mới cười!

Đời có vì nhau mà vẽ chuyện
Hay rao rắt hợm kiếm xu lời
Vui thêm như thể buồn chưa đủ
Hay bớt buồn cho chút giỡn chơi?

Vô tình

Những con sóng nhỏ không thành sóng
Mà dập vùi trên vạn biển dâu!
Dấu tay mờ ảo không thành vết
Mà đã hằn như vết chặt sâu!

Người đêm không ngủ ngày không nói
Người đứng bơ vơ giữa địa cầu
Lặng nghe văng vẳng lời thỉnh lặng
Nhìn ngút chân chiều lạnh bóng câu...

Chút mưa nào mát hồn đen bụi?
Chút nắng nào xanh vệt hải âu?
Thịt tan thành gió, xương thành cát
Mà trộn đời theo cuộc dãi dầu!

Mắt đâu ngày nhắm chờ đêm mở
Nhìn thấy gai đen mọc giữa đầu
Cơn ngứa chạy rần trên nét chữ
Tro tàn hăm mộng ảm bao lâu?

Ai vẫy chào cơm từ tạ cháo
Cọng rau nào níu mặt rau sầu?
Bão đêm còn lán ngày sương lụi
Người chợt vô tình đứng ở đâu?

Bà tiên giả

Những thân cây đứng soi tiên kiếp
Vói tay dài vớt lại bóng mây
Những trái đắng nguyên chùm không rớt kịp
Lá nâu xoè toi tả nắng Thu ngây!

Mưa vỗ đóm trên lưng đời địa cực

Rướn cổ nhìn đất vỡ tựa phân thây!
Những dùm cỏ rơi theo đường nứt rạn
Cõi tồn sinh hằng cứu bóng sương dày...

Tay trời buộc trái tim vào cọc lửa
Nghe từng dòng nước mắt chảy mi cay
Chân lặn lội đẫm đìa con khói ngộp
Da thịt người tê dại sống đâu đây?

Những doi vịnh chìm thân vào biển lạnh
Núi cùng non trùm lấp vạn tầng mây
Bà tiên giả se hoài dây phép lạ
Người gặp người chung hứng giữa cơn say!...

Vạt áo

Vạt áo chiều xưa qua Mỹ Thuận
Hè sao mát rượi gió Tiên giang!
Ly trà đá lạnh tay mời mọc
Đời bỗng thơm ỏi giọng mở hàng!

Vạt áo tương tư ngày phượng thắm
Xoè lên vẫy biệt lối sang ngang
Em về quê cũ qua đời mới
Đám cưới hình như cũng rở ràng!...

Tôi học trò nghèo cam phận bạc
Nghỉ hè theo mẹ bán khoai lang
Gặp người chung lớp không nhìn nhận
(Cười được sao, cha? Chuyện bẽ bàng!...)

Vạt áo chiều xưa qua Mỹ Thuận
Cuốn theo hồn vỡ một lià tan
Cứ như người đã quên thề hẹn
Mà tưởng riêng mình chịu dở dang!

Vạt áo hình dung trong ấp ủ
Mười năm chưa nhạt dấu hương tan...

Cầm chắc

Tới khi cầm chắc là không chắc
Thì chắc không còn chắc chắn đâu!
Lẽ đâu lòng cứ buồn rầu

Thì buồn đâu lẽ ở đâu cũng buồn!

Chưa kịp vui quanh, buồn tại chỗ
Đau về lạnh bước nỗi đau đi!
Nhà xưa không có người xưa ở
Đất cũ vô chừng những thị phi!

Thiếu nhau lòng vẫn dư đoài đoạn
Một chút còn bên những cách ly
Là nỗi niềm chưa tan tác kịp
Cho rồi như thể chẳng cho chi!

Nỗi quên từ nát lòng thương nhớ
Thì nhớ thương này quên mấy khi?

Biên biệt

Những ngã rẽ cắt ngang đường tắt cũ
Người trở về dẫm lại bước chưa đi!
Thấy lửa mộng cháy khô lòng trẻ dại
Xé hồn theo bèo bọt bóng phân kỳ!

Ngày bỗng tắt xanh xao từng lá mạ
Cỏ thừa cơ xòe rộng nhánh phương phi!
Trời mưa lữ đường xa em đội gạo
No một lần trăm đổi tợ chưa chi!

Con ốc nhỏ trôi theo dòng nước chảy
Khép mài cho thêm dáng ngủ nhu mì
Con mắt ngủ bên mắt người thao thức
Cõi ân tình manh mún tận chi li!...

Bao ngã rẽ chìm trong dòng nước bạc
Nên lối về biên biệt nẻo ra đi!...

Thô

Hàng cây lâu rồi không còn mọc lá
Tùng vết chai sần trên lớp vỏ khô
Liếp cửa nhà ai khép đêm buồn bã
Nồi khoai vậ nài ánh lửa hư vô!...

Bàn tay mẹ già tuột trên vách mục
Đàn mối vô tư gặm nhấm mơ hồ

Thiên hạ thấp đèn soi đường nước chảy
Mảnh đất bạc nhàu nếp gấp khăn xô!

Trên núi mưa gằm đá xô nhau thức
Bài diễm văn dài tiếng đọc bi xô
Nửa đêm mục đồng dẫn trâu ra phố
Bán hột thóc buồn mua chút rom khô!

Những tiếng răng khua nghiêng vào cùn cựa
Giọt lệ như dầu cháy mắt em thơ
Da thịt lâu ngày như màu cỏ úa
Đính trên thân người như tượng nắn thô!...

Ghé

*Hỏi thăm còn mắt sao trào lệ
Không lẽ hồn nhiên khóc giỡn chơi ?*

Ghé đêm hỏi lại dấu ngày
Giữa cơn rối ruột đêm dài được sao?
Ghé qua chân sóng biển nào
Hỏi xanh xao đỏ máu đào phôi pha?

Thu về trăng kịp bước qua
Hay theo cô tích chết già giữa mây?
Về theo châu thổ sương dày
Chén cơm thất nghiệp có đầy bữa không?

Ghé mây hỏi lại chút lòng
Bao nhiêu gời gắm nào mong tới người!...
Em về nhánh cỏ xâu chơi
Bờ đê chiều lạnh mảng trời nhớ thương!

Ghé cây hỏi gió lạc đường
Con chim gãy cánh còn nương nhánh buồn?
Ghé chiều nín hỏi hoàng hôn
Cớ sao chút nắng cũng nhường bước đêm?

Chạy

Người mẹ gánh xôi đi tắt tả
Đưa con vắt vả chạy theo sau
Miệng rao bụng lại đói gào...
Miếng xôi lót dạ lọt vào như không!...

Con chạy sau lưng đời tội nghiệp
Con còn trước mặt mẹ gầy hao
Nuôi con nào chắc con khôn lớn
Hay dập dềnh như cỏ rác nào!

Con chạy cho buồn không đuổi kịp
Chạy cho vùi dập dấu thương đau!
Bé thơ mở mắt đã sôi ruột
Tùng miếng trâm luân nuốt nghẹn ngào!...

Mẹ gánh xôi đi ngàn ngõ cụt
Kiếm đồng xu mọn cũng lao đao!
Nhìn quanh lắm kẻ tròng hai mắt
Những mặt người, ôi, lạnh giá sao!...

Con chạy vì chân không thể đứng
Chỗ ngồi chông bẫy chéo đan nhau!
Bỗng dưng thành kiếp vô thừa nhận
Cha ngục tù xương gỏi chôn nào!

Con chạy theo xôi mà bụng đói
Mẹ còn khan giọng cất lời rao!
Bốn phương trời cứ tuôn bèo bọt
Con chạy vào cơn tử nhục nào?
1985

Cuống nhau

Thân từ thất sở thân sơ
Ăn nhờ gạo chợ, uống nhờ nước sông!
Lục bình tím mặt long đong
Hai bờ kinh rạch chắt chùng quạnh hiu!

Mẹ già ngược mặt đăm chiêu
Buồng cau xanh lại bóng chiều vội qua!
Phương con mắt lạnh nhạt nhòa
Mẹ run tay mới áo hoa vá đời!

Cõi trông mờ mịt bóng người
Cuống nhau dấu rụng có rời đất không?

Như vậy

Không vì không hẹn mà không tới
Mà tới vì đi đã tới nơi!...
Đời quen ước hẹn rồi quên hẹn
Hẹn ước nhiều khi như giỡn chơi!...

Có lúc đợi mong mà chẳng gặp
Nên thành mong đợi chuyện khơi khơi
Tình như hột muối rơi trên biển
Như giọt sương tan giữa trắng trời!

Em ạ, có khi lòng đã nguội
Lửa tình hâm lại mấy lần hơi
Chắc chi độc đắc mùa vô vọng
Mà số tình duyên xô kiếm lời?

Cho nhau còn tưởng là cho hết
Chừng nhận ra yêu mới nửa vơi
Thì vậy... lẽ nào như đã vậy,
Lẽ nào như vậy lại như chơi!...

Hôm sau

Không, người vẫn tại chỗ quên
Người có tên lại không tên một đời!
Chẳng qua trong cuộc bút rời
Những tên cùng tuổi một thời phôi pha!

Không, người tại đó hôm qua
Hôm nay người cũng lại là người xưa!
Chẳng qua trong nỗi đợi chờ
Thời gian vùi lấp bụi bờ tóc râu!

Không, người giữa cuộc biển dâu
Nỗi sống thật sống từ lâu chẳng còn
Thịt xương mấy bận hao mòn
Chỉ riêng một tấm lòng son chưa già!

Không, người vừa mới hôm qua
Ngày chưa tới kịp đã là hôm sau!...

Lay tỉnh

Tới hồi em tới chỗ quên
Lẽ đâu chừng đổi còn nghiêng ngửa nào!

Dẫu rằng chưa chắc đã sao
Nào ai biết được nỗi nào đau hơn!

Mộng riêng thức ngủ chập chờn
Mộng chung lay tỉnh nào hơn chút gì?
Thị thiêng giữa chốn thị phi
Ta còn nhau lại tùy nghi mắt còn!

Đau ran trong tiếng cười dòn
Vén môi cắn mộng có mòn răng ai?

Ai dè

Cũng không chừng ta không gặp nhau
Ai dè nên nỗi khiến ai đau
Cho nhau còn chút lòng thương tưởng
Hay đã phai rồi mộng lỡ trao?

Nếu quên mà tính từ nhưng nhớ
Thì nhớ không đầy nỗi nhớ sao?
Đời thật lòng nhưng không thật dạ
Thì trong nhưng nhớ nhớ nhưng nào?

Xa như tiền kiếp gần như mộng
Đời bỗng người dung một máu đào!
Người bỗng riêng tư cùng nỗi nhớ
Liệu còn ai trước đợi ai sau?

Giọt lệ có khi trào khỏi mắt
Có khi nằm lại góc lòng đau!
Môi cười không bật ra thành tiếng
Mà vỡ từ trong nỗi ghen ngào!...

Như thường

Như thường không phải như xưa
Như ta thấy vậy mà chưa có gì!

Nín thinh không phải nhu mì
Đón đưa không phải vì đi lại về!

Mặt mày tỉnh lại nói mê
Chữ thương lộn trái ra bề chữ quên!

Cận kê không phải kể bên
Miếng ngon ngọt lại lền khên ớt nóng!

Không vì thiếu vải tông ngồng
Áp yêu lại thiếu chút lòng từ tâm!

Mưa mùa sao cứ lâm râm
Mèng ơi, thăm hỏi gởi nhâm người quên!...

Huề

Cho đi.
Nhận lại, chưa hề!
So đo chút đỉnh tính huề được không?
Thì ra giữa cuộc lòng vòng
Của cho chắc cũng một đồng một ơn?

Rao truyền đời đã vui hơn
Kề bên hiện diện có phần hiện kim!
Giữa ngày thức ngủ lim dim
Tình thương dư dật đi tìm thương tâm!

Cuối ngày đường đột tới thăm
Tiếc thay rượu lạt đãi nhâm cố tri!....

Tay lá

Đọt xanh lọt giữa tím ngày
Ta thành cuội nhỏ mọc dài sợi rêu
Núi chĩa tay lá khăng khiu
Hứng giọt nắng lạnh hiu hiu giắc buồn...

Phù dung đâm nhánh nghịch thường
Trở thêm hoa gọi mười phương bướm về!
Tay cầm đũa gấp hôn mê
Miếng khen tội vạ miếng chê đãi người!

Vềnh râu cần hột lúa mời
Chợt nghe đói lại một đời chưa no!
Xuống xè vọng cổ âu lo
Ca tới như vậy nhằm nhò chưa em?

Bỏ bầy kẹo kéo cà-rem
Bán cho thiên hạ nổi thềm vu vơ!

Queo râu làm bắp trở cò
Bụng ôm trăm hột vào hơ lửa lò!

Cá vàng ăn bóng ngủ no
Thia thia tróc vẩy thập thò giữa rong...

Ru con

Trái chiều rụng xuống chân đêm
Mé hoàng hôn lạnh buồn thêm phía người
Lá giăng tay đón sương trời
Mời nhau ngủ lại giấc đời phôi pha...

Nổi sầu động ổ bay ra
Đóm xanh lửa Hạ gió qua phập phồng
Nách con mòn mỏi bé bỏng
Ru con lời mẹ tắt trong ngực gầy!...

Nung dòn xương đá thịt cây
Miếng ăn rau cò da đầy gân xanh!

Bé ơi, tới tuổi học hành
Sách đâu để kịp hiểu nhanh phận người?

Cũng cay

Không chắc gì thêm đầy chỗ thiếu
Mà đem rót ngộp góc hương phai
Rủ nhau vào bóng mê hồn đẹp
Rồi đập dùm nhau vết rạc rày!

Đời có muôn vàn sao thiếu một
Lụa là trên cẳng ngọc trên tay!
Hiếm hoi từ chút lòng vô sự
Tùng vết nhăn đau rát mặt mày!

Người vội vàng sao đời chẳng vội
Nên về thủng thẳng tới lai rai
Mực khô nằm nhớ mùa nghiên bút
Thì bút nghiên ta cũng lạc loài!

Người hả hê chơi trò xí gạt
Đời chưa vui một nói vui hai
Nhiều khi bất quá còn phân nửa

Chút kẹo mời nhau ngậm cũng cay!...

Bầu

Hạt mưa vỡ vụn trên đường gió
Lắm mặt hiền khô tới đại khờ
Ngàn chương sách tưởng là chưa đọc
Người, hoặc là ta cứ ngân ngơ!...

Có đem năm tháng đo đời cụt?
Làm phé nhân nằm cạy ý thơ!
Có nghe hồn chữ xôn xao gọi
Trên một bình sinh vốn hững hờ?

Tay xưa chấp một thời nghiên bút
Giờ bút nghiên như ẩn dạng mờ
Thật ra mình bầu mình đau điếng
Nên gượng cười cho giống trẻ thơ!

Như đá bật mầm non mới đẻ
Cha đời xơ xác mẹ bơ vơ
Đem con lằm gỏi cho quờ quạng
Rồi thoát thân như một bất ngờ!...

Cười giả đồ chơi nhưng khóc thiệt
Lệ hồn nhiên rợn buốt dây tơ!...

Làm tàng

Hóa ra cũng chẳng ra gì
Có ăn chung lại mấy khi ăn nhăm!
Thọt cười nhè chỗ nín câm
Dè đâu trật trúng cũng lăm le cười!

Có cô Đất có cậu Trời
Bà con cô cậu chịu chơi hồi nào?
Cò đen quạ trắng hỏi chào
Chú Tư thím Bảy bán rao họ hàng!

Bởi chưa ăn ở đàng hoàng
Làm ơn làm phúc làm tàng vậy thôi!...

Ngàn kim

Người đi từ chỗ người về
Dưới chân cát lờ, bốn bề gai đen!
Ngủ đêm gọi đóm soi đèn
Nghe dòng thơ chảy nhiều phen vỡ sầu!

Người về tới chỗ chưa lâu
Đã nghe máu thịt đổi màu xanh xao!
Cuộc vui từ chỗ chết nào
Miếng ăn đắng miệng, tiếng chào mĩa mai!

Người còn lại mắt gấp hai
Gương thân đứng giữa nắng ngày lột da!

Bỗng dung chữ nghĩa gian tà
Như ngàn kim vỡ lệ sa mặt người!...

Hơi nhảm nhò

Kéo thêm sợi gió lạc ngoài
Hai tay chấp ngược vái dài mưa mây
Hột già rụng xuống gốc cây
Hột non đợi gió làm tay bút rời!

Ruột rà giờ ngón chọt chơi
Thì ra bạc cắc cũng hơi nhảm nhò!
Rủ trắng về hẹn với đò
Rủ cây khép lá ngủ no mắt vàng!

Bắt nhơn mang về đàng hoàng
Miếng tình chung cắn ruột gan hôi nào?

Tuổi rơm

Mạ ăn tay đất rã mềm
Miếng voi cạn kiệt, miếng thêm nhục nhằn
Nổi già trên mặt trẻ măng
Mạ non mới mọc đã bằng tuổi rơm!...

Hư từ

Chưa chừng em cũng chưa quên
Nên em lại nhớ bắt đèn chưa đưa!

Có dư chắc cũng không thừa
Có ai chịu thiếu cho vừa chỗ dư!

Câu thơ mượn vốn hư từ
Nên nghe thâm thiết mà như giả đò!...

Tiếng trống

Tiếng trống ngàn xưa vọng về bọt sóng
Ngược Tiên giang
ngắt ngưỡng khuấy tay chèo
Đêm thả lại hồn chơi cuộn cuộn gió
Vuốt mặt sàu phẳng lặng nếp nhăn nheo...

Ngồi tính nhẩm cho ngày non tuổi núi
Trừ vô tư cộng đủ tháng năm nghèo
Tay võ xuống hầu bao nghe lép xẹp
Sao ngực đầy hơi thở tiếng thơ gieo!

Lại mắc mớ cuộc chơi ngày tận mạng
Bóng quay về lũ lượt gió trắng theo
Nghe tiếng trống rền vang đêm tắt nghỉ
Sỏi buồn khua vó ngựa vút qua đèo!

Vực xuống lạnh mắt cay sè mộng bướm
Ngó tiền nhân di ảnh mốc meo treo
Lá bật khóc cho mắt dầm sương lệ
Đá neo người cắt rợn vết da teo...

Chút vậy

Mưa qua trắng đọt lá rừng
Nghiêng trời thạch bích cho dừng chân mây!
Kéo cò tuột lại mối dây
Vỗ mâm cạn chén kịp bày hiệp sau!

Tay đêm thẳng cánh bò cào
Của nhân sinh rụng hồi nào hốt vô!
Vẫn dư tai kiếp hồ đồ
Còn ai thủng thẳng mà hô hoán dùm?

Cỏ vàng quá bộ xanh um
Người chưa kịp tới đã tùm lum đi!
Cho em chút đó gọi gì?

Anh còn chút vậy nhiều khi hết xài!...

Vỗ đá

Con sóng từng khuya vào bờ vỗ đá
Gọi mùa rêu ngủ thiếp mặt đêm xanh
Những hạt cát vụn mình con rất lạnh
Thân bãi bờ trú ngụ cũng loanh quanh!...

Con hải âu lại về trên đợt sóng
Ngó vườn hoang cây trụi lá trơ cành
Nhìn bếp lửa lâu rồi không nhúm lại
Hỏi nào ai còn được bữa yên lành?

Trăng xếp lại mặt sầu đi trốn gió
Kẽng vong hồn thúc động suốt năm canh!
Ăn trứng bả mặt người thêm hóa dại
Tiếng vợ chồng hùng hổ giọng tôi anh!

Bé năm tuổi học ca lời tán tỉnh
Bé lên mười uốn lưỡi nói khôn lanh!
Những từ ngữ lọt từ khuôn đúc sẵn
Bởi hoài công tìm kiếm nghĩa chân thành!

Con sóng từng khuya vào bờ vỗ đá
Đá bây giờ bám chặt lớp rêu xanh!
Hải âu trước cũng không còn trở lại
Mảng tinh cầu bèo bọt giữa điêu linh!...

Lẻ

Lẻ từ chỗ mộng chia hai
Bước đêm lưu lạc bước ngày lưu linh...
Bèo mây giữa mộng đình ninh
Theo chân bốn biển cạn tình tay sông!

Tình yêu đâu cứ đổ đồng
Bông lan năm chục bông hồng năm mươi!
Người về góp vốn cuộc chơi
Người đi cụt vốn chia lời với ai?

Sông trong mặn nước biển ngoài
Thấy chân sóng biển lạc loài bến sông!...

Chưa ngủ

Người giữa bình yên vẫn còn thiếu ngủ
Bên giấc đời lẫn lộn giấc chiêm bao!
Nghe từ vực tiếng than Trời của gió
Đỉnh mù sương đoài đoài tiếng mưa gào!

Người đóng lại phía ngày không gợn nắng
Mở đèn thêm nhìn rõ mặt hư hao
Để bất chợt thấy môi vừa cắn lệ
Vỡ một lần muôn vạn nghĩa thương đau!

Không thú thật biết ai người có tội
Mặt nạ đời tẩm tối một xanh xao
Kẻ thức năm xưa tới giờ chưa ngủ
Người ngủ rồi mở mắt lại lao nhao!...

Con đò

Tôi bỏ tôi ngồi để được đi
Bàn chân quanh quẩn bỗng chai lì
Tôi đi vẫn thấy tôi ngồi lại
Đời mấy xa còn mộng cách chi?

Em đi còn ngỡ em ngồi đó
Hoa nở vào Đông được mấy khi
Con đò trên khói sông mừng tượng
Du tử, tình ca sao lắm ly?

Sốt chia còn đủ lòng không đó?
Thổi gió cuồng trên ngọn nắng si
A ha!... Chí cốt mà lung lạc
Thì chút tình riêng thấm tháp gì?

Chân sóng

Xin giữ lại chiều cho tôi chậm
Trời nghiêng tay rót giọt hoàng hôn
Vẩy trên áo lụa từng xanh tím
Từ giữa ngàn hoa nở đóa buồn!

Buông tay cho đứt lìa hy vọng
Đời vội vàng đau nỗi lớn khôn

Nắng vỡ xanh thêm ngàn mắt cỏ
Hình như buồn lại mất vui hơn?

Nên gặp không chừng không hẹn trước
Người xưa vò võ bóng cô đơn
Thấy bên kia cõi oằn chân sóng
Lùa nhịp thời gian vỗ trắng hồn...

Trốn lạnh

Tay sấu vói lại đêm xa
Ướt từ mộng寐 rớt ra nỗi niềm...
Mạ vàng vờ lạnh bình nguyên
Rạch mương khép kín miệng liền đất đen!

Tàu về ngõ phố thân quen
Sao ga lạnh vắng lửa đèn đón đưa?
Mệnh chung tàn rụi dây dưa
Con ốc hả miệng như vừa chết oan!

So tơ thiếu một dây đàn
Em cung cách lạ hỏi han lạnh lùng!
Muối chen gác ngõ theo mùng
Thấy trắng trốn lạnh ngủ chung với người!...

Giấc ngày

Chia thêm nửa mặt đời buồn
Chút vui tiện thể cho luôn phía sâu
Gặp người chung cuộc bể dâu
Hỏi thăm người có dải dầu như nhau?

Lá chìm sóng gợn mặt ao
Con cá hớp bọt xôn xao bóng chiều
Hiên nhà động ổ thêm rêu
Kẻ qua người lại trăm điều mĩa mai!

Vỡ lòng học một quên hai
Xác nghiên hồn bút giấc ngày hôn mê...

Buồn

Bàn tay vờ trán kêu à...

Khăng khiu năm ngón xanh da vén buồn
Một lần đi tưởng đi luôn
Vừa qua gặp mặt lại tuồng như quên!

Tưởng rằng được vậy đã hên
Dè đâu bởi vậy cho nên mới buồn!
Dầu gì cũng lỡ nhớ thương
Dẫu rằng lỡ vậy, vậy luôn lại buồn!

Bột về thắc mắc hỏi khuôn:
Sao trên mặt bột rải đường khác nhau?

Kịch trắng

Rẽ vào sương chân gió hạt hơi dài
Đeo mộng mị rớt theo ngày tháng lụn
Đau nhức chỗ thịt da hằn dấu trứng
Bóng hoàng hôn đời nặng xuống hai vai...

Bởi thiếu chịu cuộc chơi cầm cố mạng
Nên nợ nần thiên hạ réo bên tai
Con chót qua sông gánh phần xe pháo
Cuộc chơi buồn sáng bấp độn chiều khoai!...

Dây mắc cỡ đeo trên mỏ mả lạn
Chim cú về ngựa cổ gọi trăng phai
Ông địa khôn ngoan đang hoàng nhá chuối
Lão thần tài phá sản lạnh hai tay!...

Đêm kịch trắng bỗng đen giờ cúp điện
Lão bầu Tèo đã xa chạy cao bay!...

Cười gượng

Còn đợi ngày qua chưa tới kịp
Người đi ven mộng ngủ ven bờ
Thấy ra tiền kiếp chân hồ hải
Nên vội về nhen lại nắng thơ!...

Thịt da xót tận từng thương tổn
Sợi khói buồn treo gió lạng lờ
Mây xa về gói mơn tay núi
Nghe tiếng chiều ru nhớ ngân ngo!...

Đời vui buồn vốn không hề thật
Từ những màn nhung vén bất ngờ
Chẳng qua khán giả quen cười gương
Vai hề lỗ miệng nói ngu ngơ...

Chỗ quên

Chùng như rách rưới tận hồn
Máu oi trốn chạy muối khôn chùng nào?
Miệng rùa cần được mai sao?
Thấy con ốc trợn bọt trào bọt cơm!

Chào người mặt lá thân rom
Tay mèo khép một vòng ôm vắng người!
Nắng thơm sao úng ruột đời?
Mưa xanh lại trắng một thời tuổi hoa!...

Kềnh hồn đội bóng mây qua
Có con cái để một nhà ghét nhau!
Đất ơi, đất lạnh phương nào
Bấy nhiêu thất lạc thương đau có vừa?

Đau thương nào gọi dư thừa
Bao nhiêu chỗ nhớ không chừa chỗ quên?

Phụ bản:

(xếp theo thứ tự thời gian)

1.

M.H Hoài Ngọc Phương:

*“ Sài Gòn nghiêng giữa biển dâu
Sài Gòn mang trái tim sâu đi xa...”
(saigon, thơ Phương Triều- Trăm Bài Thơ Xuân)*

Tôi đọc những câu thơ trên mà chợt nghe lòng đau buốt trong những ngày Minnesota chìm trong bão tuyết. Và tôi vừa từ một thành phố ẩm áp trở về, sau chuyến viếng thăm một người bạn thiết từ thuở ấu thơ, lưu lạc nhau đã mười mấy năm, trong nước mắt trùng trùng nghẹn ngào gặp lại.

Cái lạnh thất lòng của thành phố tuyết quanh năm cho tôi thèm nghe tiếng mưa rào của Sài Gòn ngày cũ, tiếng guốc gõ nhịp đều trong nắng hạ, đường vui. Một chớp mắt nhẹ thôi, thơ Sài Gòn của chú Phương Triều đã đưa tôi bay xa, trở về với Sài Gòn một thuở, Sài Gòn của tuổi tôi hồng, áo lụa. Sài Gòn nghe dài chinh chiến thương đau. Sài Gòn hoá kiếp ngựa trâu sau cơn hồng thủy. Sài Gòn tai ương bao phủ ngập trời...

Sài Gòn đã thức bao đêm

Sài Gòn đã ngủ mấy niêm cô đơn (Phương Triều)

Và tôi, cô bé Sài Gòn xưa đã mang Sài Gòn ra đi theo tôi ở vùng đất hứa...

Tôi – con gái Nha Trang – chào đời nằm nghe sóng vỗ, đậm đà muối mặn thùy dương, nhưng gắn bó với Sài Gòn 34 năm từ một thuở mắt tròn xoe, chiếc lục lạc ở chân nghe leng keng, nghịch phá chạy theo đám con trai tắm mưa, để về nhà nhận những trận đòn đau điếng. Cho nên nếu ai có hỏi, tôi vẫn trả lời tôi người Sài Gòn bởi Sài Gòn đã nuôi tôi đến ngày khôn lớn để rồi nhận chịu đọa đày, bất hạnh, đổi họ, thay tên:

Sài Gòn lở thịt bong da

Theo con bệnh dữ tà ma lậm bùa (Phương Triều)

Dù Sài Gòn mưa hay nắng, tàn phá hay dựng xây, trong tim tôi vẫn chỉ có một Sài Gòn dễ thương một đời trong ký ức. Mười ba tuổi học trò, tập tễnh làm thơ, áo đầm trắng đồng phục trường *soeur* gặp chú Phương Triều ở tòa soạn báo Nghị Luận lần đầu, năm 1964, để nhận thư độc giả ái mộ thơ tôi theo lời chú nhắn... Trong mắt tôi, chú đạo mạo, ngăn nắp như những người thầy đứng trên bục giảng. Nhưng thật hiền hòa, chú khẽ nhìn tôi. Tôi hiểu chú không tin tôi là cô bé con có thể viết được những câu thơ tình vụng dại, mà chú vẫn đăng hàng ngày cho tôi trên tờ Nghị Luận... Nhưng bởi tôi vẫn là tôi, nên sau khi in tập thơ tập thơ đầu tay năm 1971, tôi tình cờ gặp lại chú ở tòa soạn Quyết Tiến khi chú đến chơi với chú Vương Tân (ký giả Hồ Nam). Vẫn đôi mắt sáng với nụ cười hiền, chú nhìn tôi – cô cháu nhỏ: “bây giờ lớn hơn được ngày xưa một chút” Đó là lần sau cùng tôi gặp chú tại quê nhà.

Rồi luân lạc nổi trôi... tôi không còn nhận được tin tức của ai, ngay cả chú.

Sài Gòn bao lượt tiễn đưa

Sài Gòn thương mấy cho vừa nỗi đau

Sài Gòn trong tiếng nghẹn ngào

Dù thân cát bụi ta nào lãng quên (Phương Triều)

Nhưng thật tình cờ, qua một người quen, tôi đã gặp lại chú năm 1995 ở cái xứ Buồn Muôn Thuở Minnesota này, Tù tội, đập vùi, cuối cùng chúng tôi những người trong cùng một gia đình Quân đội cũng đã đến và nhận nơi đây làm chốn ẩn dật, dung thân với triết lý sống : “*ta dại ta tìm nơi vắng vẻ/ người khôn người đến chốn lao xao*” (Nguyễn Bình Khiêm.)

Thành phố nhỏ nên gần gũi tình thân. Cô cháu nhỏ ngày xưa không đến riêng với chú qua tình văn nghệ nữa, mà chú thím đã mở rộng vòng tay cho tôi bước tới như một liên hệ huyết thống, thân tộc của mình. Tôi yêu quý cảnh sống thanh bản lạc đạo của chú. Chú vẫn giữ phong cách của người xưa, của cửa Khổng sân Trình, của đạo Thánh hiền, trung quân ái quốc, nhân nghĩa làm đầu, dù đạo lý ở xứ tạm dung đã bị bắt đến tận cùng gốc rễ. Tôi thương thím, như một người mẹ trẻ tình nghĩa chung thủy. Tôi có thể kể cho chú thím nghe bất cứ hạnh phúc hay đau khổ nào nhận chịu. Và chú thím đã chia sẻ với tôi những nụ cười, cũng như những giọt nước mắt của cảnh đời lừa đảo, giả trá, phản bội, điêu ngoa...

Chú Phương Triều hôm nay tóc đã pha sương, nhìn về Sài Gòn với tiếng thở dài của người xa xứ:

Sài Gòn xa lắm tình thương

ta trong thất lạc sầu cơn bạc đầu... (Phương Triều)

Và với chú, Sài Gòn thôi đã lỡ... còn gì đâu ?

*Sài Gòn xuân đã lỡ mùa
Sài Gòn cây rụng trái chua đời buồn
Sài Gòn ngày qua mau hơn
Sài Gòn đau quá nỗi buồn sơ sinh !*

Nhưng chúng ta không bao giờ mất Sài Gòn. Sài Gòn mãi mãi vẫn ở trong tim ta. Quê hương bỏ lại đã mang theo trong từng nỗi nhớ. Cũng như tình nghĩa vẫn dạt dào trong nhân cách sống với lời thơ mượt mà chú viết ở hôm nay.

Minneapolis, tháng 3-2001

(Từ Những Câu Thơ Sài Gòn, Nhớ Về...Một Quê Hương bỏ Lại)

2.

Diên Nghị

*Không nhà kẻ sống bên người chết
Đầu gối lên mồ chịu ngủ chung
Diên Nghị*

Có thể nói “Xóm Mộ” thơ chủ đề. Tác giả mượn bối cảnh Xóm Mộ, khắc chạm cuộc sống thực của rất nhiều thân phận đủ thành phần khốn khó giữa xã hội hiện nay tại quê nhà. Từ khía cạnh quan sát tỉ mỉ, đến tìm kiếm chất liệu, sự kiện trung trực, cùng nhịp rung sâu cảm của con tim người xót thương người, nên những dòng thơ đã trở thành điệp khúc không lời mà thấm thía, lắng đọng.

Quay cuồng giữa xã hội bi đát, phi lý, Phương Triều đã chịn đứng về phía người cùng khổ lụy, chỉ dừng lại ở thái độ phàn nàn, trách cứ, trào lộng xã hội, mà chưa khơi luồng nhiệt năng ý thức phản kháng xã hội.

Sử dụng nhuần nhuyễn thể thơ truyền thống với ngôn ngữ cô đọng, lập ý rõ ràng của tác phẩm chủ đề vốn đòi hỏi nhiều công phu, kỹ thuật sáng tạo, tránh trùng lặp từ ngữ và điệp ý tình, Phương Triều đã thực hiện được. Cảm hứng mới đậm đà, tác giả đã hòa tan cái ta cùng cảnh vật và con người trong Xóm Mộ

(Thời Báo San Jose California, thứ bảy, chủ nhật 12, 13-5-2001)

3.

Hồ Trường An

...Chỉ cần đọc hai bài thơ vừa nêu trên, chúng ta đã thấy cái bản lãnh, cái tài hoa của Phương Triều ra sao khi anh dùng cái giọng điệu ngậm ngùi cảm khái, cùng những nhân sinh quan độc đáo đề dựng riêng cho cõi thơ anh. Bài “Xây Xát” gồm những ngôn từ bóng bẩy, trau chuốt, mịn màng, đôi khi hoa lệ nữa. Nhưng anh không áp dụng cái tiểu xảo của người thợ thuê, của người thợ chạm cho thơ. Anh viết thơ bằng một cảm hứng tràn đầy, lênh láng, hồn nhiên, không nắn nót, không cố tình gọt dũa thơ theo kiểu tỉ mỉ của các nhà tiểu công nghệ. Anh khác xa ông Đông Hồ, bà Mộng Tuyết ở chỗ đó. Qua bài thứ nhất “Mặt Mâm” , ở hai đoạn sau, thơ anh đã có những ngôn từ thô tháp, mộc mạc như ngôn ngữ ở giới bình dân ngoài đời. Và đặc biệt hơn, đây là ngôn ngữ miền

Nam ở đồng quê, ở đầu đường xó chợ. Nhưng tuyệt vời thay, khi ngôn ngữ đó đi vào thơ anh nó vụt biến thành một ngôn ngữ quyến rũ lạ lùng, chứa chan nghệ thuật tính và làm nổi bật lên cái tâm trạng đau đớn của anh cùng thấp sáng cái ngọn trào lòng lai láng của anh rất kỳ diệu.

...*Đấng ngất, thậm thụt, già háp, miệng mo*...đây đâu phải là những ngôn ngữ dành cho thơ. Vậy mà khi chúng bước vào cõi thơ anh làm cho cõi ấy đậm đà cảm tính hơn, làm cho hơi thơ mạnh hơn, làm cho giọng điệu thơ hào sảng và tha thiết hơn.

Từ xưa nay, ngôn ngữ Nam kỳ thường bị văn chương rẻ rúng. Phải đợi tới Bình Nguyên Lộc, Sơn Nam, nhất là Lê Xuyên, ngôn ngữ Nam kỳ mới dám len lỏi vào văn chương, nhưng chỉ ở truyện dài, truyện ngắn mà thôi, chớ chưa dám vào cõi thơ. Nhưng Phương Triều trịnh trọng mời nó vào thi ca của anh để nó ngát men say đắm cho thơ anh. Anh không chú trọng cái THỂ (tức là bản chất) của ngôn ngữ. Anh chỉ nhìn vào cái DỤNG (tức là cái công dụng) của nó. Nhưng với trực giác thù thắng và kỳ diệu, từ cái Dụng của ngôn ngữ Nam kỳ, anh khám phá ra thêm cái Thể nguyên vẹn và tuyệt vời của nó. Như vậy độc giả, qua thi ca của anh mới biết được rằng ngôn ngữ Nam kỳ vẫn có chất thơ nếu ai đó biết xử dụng nó. Đó cũng như những thứ lá vàng cỏ khô đáng đem vứt đi, nhưng có người giữ vườn biết công dụng của nó, gom nó lại thành một đồng, đốt lên thành một đồng lửa sáng rực để xua đi khí lạnh và sương ẩm của đêm đông vắng. Và đó cũng như những miếng sành, miếng sứ đáng lẽ nên vứt bỏ dưới gốc đa, nhưng lại được anh thợ khéo giát lên cổng Tam quan của đình chùa, miếu mạo; để cổng Tam quan trở nên hào nhoáng, hoa lệ thập phần.

...*Bày hầy, khật khùng, cha nội, lấc bầu của thành cá cọt*...đó cũng đâu phải là ngôn ngữ mà cổ nhân thích đưa vào thi ca. Cũng vậy, con đĩa con trâu, con rùa vẫn là những động vật đâu có đủ màu sắc đẹp để làm tươi sáng cho thi ca. Nhưng ở trường hợp Phương Triều thì lại khác. Những thứ mà thi ca truyền thống hầy còn xa lạ, một khi bước vào thơ anh, thì cũng như một nhúm bột ngọt làm ngọt thêm nồi canh chay, cũng như một chút bột *vanille* làm thơm bát ngát một tảng bánh *tarte* lớn.

(trích trong *Thập Thủy Tầm Phương, bút khảo của HTA, do Hoa Ô Môi xuất bản 2002: Phương Triều với những bài thơ hệ lụy đề nặng trên vai - 20-5-2001*)

4.

Xuân Vũ

...Tôi cho Phương Triều là một nhà thơ có bút pháp riêng biệt, không giống nhà thơ nào mà tôi đã đọc ít nhất là 50 năm qua.

Thơ Phương Triều có khi dùng chữ rất bình dân bên cạnh những chữ cao sang mà không chút sống sượng. Chữ bình dân của anh lại hoá ra chữ thơ.

Tôi chưa bao giờ đọc say mê và nhiều dòng nhiều chữ như thơ Phương Triều. Nhiều câu nhiều chữ hay, đọc qua rồi giờ lại tìm mãi không biết chỗ nào, thì gặp những chữ những câu khác. Thành ra được đọc đên bồi. Thơ Phương Triều rất thấm thía vì nó mang ba tính chất mà thơ hay phải có: hình tượng (thi trung hữu họa) - khắc sâu nét trong óc người đọc, Điều khắc chạm trở chữ - triết lý- cái xương sống làm cho câu thơ khỏe và sâu.

Phương Triều là một thi sĩ tài hoa, hiếm có. Anh là một nhà triết học trong một tâm hồn thơ. Cái nhìn của anh rất thơ đượm rất nhiều triết lý. Triết lý là một yếu tố là cho thơ sâu sắc. Còn nét chạm trổ làm cho thơ đẹp và khỏe. Nhà thơ có thể thiếu yếu tố thứ nhất, nhưng không thể thiếu yếu tố thứ hai. Phương Triều có cả hai. Ngoài ra anh còn thêm vào đó nét châm biếm chua cay. Vì thế cho nên thơ anh đứng rất vững từng câu, từng chữ một. Với cái nhìn tinh vi, trào phúng và triết lý nhẹ nhàng sâu sắc, Phương Triều là một nhà thơ độc đáo và tài hoa, không thể lẫn lộn với những nhà thơ khác cùng thời. Anh làm thơ với phong cách rõ ràng. Thơ anh có Tô Quốc, có màu sắc địa phương và có dấu ấn thời đại. Tôi yêu mến thơ anh không phải vì nó hợp “khẩu vị” của tôi mà còn vì nó là một mảnh tim hoặc cả trái tim của những người thất quốc lưu vong chúng ta trên toàn thế giới.

(trích trong bài Phương Triều nhà thơ nhà triết học nhà điêu khắc mang lương tâm thời đại thất quốc lưu vong của chúng ta- Texas tháng 11-2001)

Mục lục: 1.giọt sữa đất/ 2.tìm nhau/ 3.tóc/4.mắt mát/ 5.cho nhau/ 6.lúc lắc/ 7.sống già/ 8.rải phần. 9.ngón cụt/ 10.chưa từng/ 11.chưa chừa/ 12.nghỉ chơi/ 13.học mót/ 14.tình khô/ 15.tiếng hát hoa/ 16.bề bộn/ 17.nhớ lại/ 18.canh bầu/ 19.ré/ 20.cửa mộng/ 21.qua/ 22.đặt kê/ 23.thuộc/ 24.niên học mới/ 25.đom đặng/ 26.hồng chừng/ 27.lọt tròng/ 28.muôn một/ 29.khuya lơ/ 30.cô/ 31.ngủ/ 32.phân bì/ 33.chút nào/ 34.nhịp khuya/ 35.khoai mật/ 36.mắt mèo/ 37.chiều hương lộ/ 38.ở trông/ 39/gặp/ 40.vậy mà/ 41.vua dóc/ 42.nhói/ 43.dối đê/ 44.trở trêu/ 45.chùm rêu/ 46.vùng trán/ 47.tình cờ/ 48.ghé đêm/ 49.vết bầm/ 50.mặc/ 51.thiếu đủ/ 52.véo. 53.chừa. 54.gần/ 55. gặp đôi/ 56.ngõ xưa/ 57.dễ gì/ 58.tận đâu/ 59.xách giỏ/ 60.dễ dầu/ 61.viết nhảm/ 62.đáy chiều/ 62.ly đời/ 63.khều/ 64.quá chừng/ 65.hên/ 66.gợn/ 67.ngày chưa gặp/ 68.nhạc đệm/ 69.tiếng lòng/ 70.hình dạng/ 71.như không/. 72. nhớ em/ 73. ngắt véo/ 74.cận kê/ 75.thủy chung/ 76.chẳng gặp/ 77. gặp người/ 78.gốc cỏ/ 79.còn nhau/ 80.chấm xanh/ 81.lèo tèo/ 82.quào/ 83.vấp/ 84.lắc/ 85.thơm râu/ 86.giống/ 87. cho có/ 88.rười/ 89.chấp nhút/ 90.cơn ngứa/ 91.vuốt mặt/ 92.dặm dài/ 93. ai chắc/. 94. tay/ 95.tại đâu/ 96.chép thơ/ 97.lỡ bộ/ 98.góc chiều/ 99.mật/ 100.chừng đôi/ 101.chơi dùm/ 102.vô tình/ 103.bà tiên già/ 104.vạt áo/ 105.cầm chắc/ 106.biền biệt/ 107.thờ/ 108.ghê/ 109.chạy/ 110.cuống nhau/ 111.như vậy/ 112.hôm sau/ 113.lay tỉnh/ 114.ai dè. 115.như thường/ 116.huê/ 117.tay lá/ 118. ru con/ 119.cũng cay/ 120.bầu/ 121. làm tàng/ 122.ngàn kim/ 123.hơi nhảm nhò/ 124.tuổi rom/ 125.hư từ/ 126.tiếng trống/ 127.chút vậy/ 128.vỗ đá/ 129,lê/ 130.chưa ngủ/ 131.con đò/ 132.chấn song/ 133. trốn lạnh/ 134.giấc ngày/ 135.buồn/ 136.kịch trắng/ 137.cười gượng/ 138. chỗ quen/ mục lục

Phương Triều

Nhà thơ. Tên thật Lê Huỳnh Hoàng, sinh ngày 02 tháng 6 năm 1942 tại Nha Môn, Sa-Đéc. Dạy học tại Trung học tư thục Cộng Hòa, đường Trương Minh Giảng, Sài-gòn. Gia nhập làng báo Sài-gòn năm 1959. Bắt đầu viết cho tuần báo Bình Dân của nhà văn Phú Đức rồi lần lượt cộng tác với các nhật báo, tuần báo: Ngày Mới, Nghị Luận, Tia Sáng, Nước Nam, Tiếng Chuông, Dân Chúng, Trắng Đen, Tiếng Việt, Tiếng Dân, Dân Nguyễn, Dân Chủ...Nhập ngũ, khóa 23 Trường Bộ Binh Thủ Đức, tốt nghiệp trở thành Sĩ quan Báo chí Bộ Quốc Phòng Việt Nam Cộng Hòa (1967-1975). Cùng lúc làm Thư ký tòa soạn cho tuần báo

Hoà Tình Thương của hội bảo trợ gia đình binh sĩ. Sau 1975, đi tù 'cải tạo' tại Phù Yên, Sơn La... Năm 1977, ông bị lũng bao tử tại trại tù Sơn La, bác sĩ Hoàng Như Tùng và bác sĩ Trần Văn Chơn, những người cùng cảnh tù tội, dùng dao lam để giải phẫu. Ra trại năm 1981 Định cư tại Minnesota Hoa Kỳ ngày 19 tháng 4-1994, theo diện HO 23. Hiện tại Phương Triều bị ung thư cổ họng, đã giải phẫu, cắt bỏ thanh quản, nên sức khỏe suy yếu, và nói rất khó khăn. Suốt thời gian từ 1959 đến 1994, Phương Triều ngưng làm thơ. Phương Triều bắt đầu trở lại sáng tác vào cuối năm 1994, và viết rất nhiều. Thơ cũng như văn Phương Triều, giản dị, nhẹ nhàng, bộc trực với các đề tài gần gũi với đời thường. Vào đầu năm 2005, nhà xuất bản Lê Huỳnh đã in và phát hành rộng rãi tại hải ngoại một tuyển tập gồm những bài nhận xét về thơ văn cùng con người Phương Triều của 43 tác giả, dưới tựa sách: *Viết Về Phương Triều*.

Tác phẩm đã xuất bản :

Còn Nhớ Còn Thương (Tập truyện, Sông Hậu xb, Sài-gòn 1966), Tiếng Hát Hoàng Hôn (Tập truyện, Sông Hậu xb, Sài-gòn 1969), Sầu Hương Phấn (Tập truyện, Sông Hậu xb, Sài-gòn 1972), Thơ Phương Triều (Thơ, Tình Thương xb, California 1995), Trăm Bài Thơ Xuân (Thơ, Lê Huỳnh xb, Minnesota 2000), Xóm Mộ (Thơ, Lê Huỳnh xb, Minnesota 2001), Giọt Sữa Đắt (Thơ, Lê Huỳnh xb, Minnesota 2002), Xương Rồng Đen (thơ, Lê Huỳnh, Texas 2004).

(Tác Giả Việt Nam – Lê Bảo Hoàng)